

บทที่ 3

หลักเกณฑ์และลักษณะการใช้มาตรการปกป้องในประเทศสหรัฐอเมริกา

เมื่อทราบถึงหลักเกณฑ์และลักษณะการใช้มาตรการปกป้องภายใต้ GATT 1947 และความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องภายใต้ WTO (ตามที่กล่าวไว้ในบทที่ 2) แล้ว ในบทที่ 3 นี้ ผู้เขียนจึงต้องการนำเสนอหลักเกณฑ์และลักษณะการใช้มาตรการปกป้องในประเทศสหรัฐอเมริกา เนื่องจากประเทศสหรัฐอเมริกาคือประเทศแรกที่ริเริ่มใช้มาตรการปกป้อง ดังนั้น จึงจำเป็นต้องศึกษาถึงรากฐานทางความคิดเกี่ยวกับการใช้มาตรการปกป้องในประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งถูกวิพากษ์วิจารณ์ว่ามีกระบวนการทางเมืองที่เปิดช่องให้กลุ่มผลประโยชน์ภายในประเทศเข้ามาบีบบังคับและอิทธิพลต่อการใช้มาตรการปกป้องในเชิงบิดเบือนทางการค้าได้ โดยเนื้อหาที่ศึกษาแบ่งออกเป็น 2 หัวข้อ หัวข้อที่ 1 ว่าด้วยเรื่องความเป็นมาของมาตรการปกป้องในประเทศสหรัฐอเมริกา และหัวข้อที่ 2 ว่าด้วยเรื่องหลักกฎหมายเกี่ยวกับมาตรการปกป้องของประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งประกอบด้วยหลักกฎหมาย 2 ฉบับคือ The Trade Act of 1974 และ The Trade Act of 1974 (ฉบับแก้ไขปี ค.ศ. 1994)

3.1 ความเป็นมาของมาตรการปกป้องในประเทศสหรัฐอเมริกา

มาตรการปกป้องของประเทศสหรัฐอเมริกา หรือเรียกอีกอย่างว่า “บทยกเว้น” (Escape Clause) เป็นกฎหมายที่บัญญัติขึ้นมาเพื่อปกป้องอุตสาหกรรมภายในประเทศสหรัฐอเมริกาจากการนำเข้าสินค้าในปริมาณที่เพิ่มขึ้นสูงจนทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศนั้น¹ โดยบทยกเว้นดังกล่าวบัญญัติเป็นกฎหมายภายในประเทศครั้งแรกไว้ในมาตรา 350 ภายใต้ The Tariff Act of 1930 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ให้อำนาจแก่ประธานาธิบดีในการออกคำสั่งทาง

---

¹ Donald J. Rousslang, “Import Injury in U.S. Trade Law : An Economic View,” *International Review of Law and Economics*, 8 : 117.

บริหารเพื่อกำหนดวิธีพิจารณาและบรรทัดฐานในการบรรเทาความเสียหายโดยใช้บทกเว้น² แต่บทกเว้นดังกล่าวนี้เป็นที่รู้จักครั้งแรกในปี ค.ศ. 1942 โดยประเทศสหรัฐอเมริกาได้จัดทำความตกลงทางการค้าต่างตอบแทน (Reciprocal Trade Agreement) กับประเทศเม็กซิโก³ ซึ่งความตกลงนี้มีเนื้อหาที่อนุญาตให้ประเทศคู่สัญญาสามารถเพิกถอนข้อลดหย่อนทางภาษีศุลกากรทั้งหมด หรือบางส่วนได้ชั่วคราวหากอุตสาหกรรมภายในประเทศได้รับความเสียหายอันเนื่องมาจากการให้สิทธิลดหย่อนนั้น⁴ ต่อมาในปี ค.ศ. 1947 ประธานาธิบดีทรูแมนได้ออกคำสั่งทางบริหารว่า ความตกลงทางการค้าทุกฉบับของประเทศสหรัฐอเมริกาต้องมีบทกเว้นประกอบในความตกลงทางการค้าทุกฉบับ ดังนั้น เมื่อมีการร่างกฎบัตรองค์การการค้าระหว่างประเทศ (International Trade Organization) ประเทศสหรัฐอเมริกาจึงเสนอให้มีบทกเว้นในร่างกฎบัตรองค์การการค้าระหว่างประเทศด้วย แต่เนื่องจากการก่อตั้งองค์การการค้าระหว่างประเทศไม่ประสบผลสำเร็จ ประเทศสหรัฐอเมริกาจึงผลักดันให้บทกเว้นเป็นส่วนหนึ่งของ GATT 1947 เมื่อเป็นเช่นนี้ จึงกล่าวได้ว่า บทกเว้น หรือ มาตรการปกป้องของประเทศสหรัฐอเมริกาเกิดขึ้นก่อนมาตรการปกป้องภายใต้ GATT 1947⁵

ต่อมาในปี ค.ศ. 1962 ประเทศสหรัฐอเมริกาได้บัญญัติกฎหมายภายในเกี่ยวกับมาตรการปกป้องที่ชื่อ The Trade Expansion Act of 1962 ซึ่งกำหนดหลักเกณฑ์การใช้มาตรการปกป้องไว้ 3 ข้อ อันได้แก่

- 1) สินค้านำเข้ามีปริมาณเพิ่มขึ้น
- 2) สินค้านำเข้าที่มีปริมาณเพิ่มขึ้นนั้นต้องเป็นผลมาจากข้อลดหย่อนทางภาษีศุลกากร (Tariff Concession)

---

² อ้างแล้วในบทที่ 2 เชนเจอร์รด์ที่ 3 หน้า 2.

³ Michael Borrus and Judith Goldstein, "United States Trade Protectionism : Institutions, Norms, and Practices," Northwestern Journal of International Law and Business 8(Fall 1987) : 338.

⁴ John H. Jackson, William J. Davey and Alan O. Sykes, Jr., Legal Problems of the International Economic Relations: Cases, Materials and Text. p.604.

⁵ Michael Borrus and Judith Goldstein, "United States Trade Protectionism : Institutions, Norms, and Practices," Northwestern Journal of International Law and Business. 8 : 339.

- 3) สินค้านำเข้าที่มีปริมาณเพิ่มขึ้นนั้นเป็นสาเหตุหลัก (Major Cause) ที่กำลังก่อให้เกิดหรือกำลังคุกคามจนทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศ

จากเงื่อนไขในข้างต้น จึงกล่าวได้ว่า สิ่งที่ต้องเกิดขึ้นก่อนการใช้มาตรการปกป้อง คือ ต้องเกิดความเสียหายอย่างร้ายแรง หรือคุกคามจนทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่อคนงานบริษัท หรืออุตสาหกรรมภายในประเทศ และปริมาณการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้นนั้นต้องเป็นผลมาจากการให้สิทธิลดหย่อนทางภาษีศุลกากร รวมทั้งเป็นสาเหตุหลัก (Major Cause) ที่ก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรง หรือคุกคามจนทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศ⁶ ซึ่งภายใต้การบังคับใช้ของกฎหมายฉบับนี้ อุตสาหกรรมภายในของประเทศสหรัฐอเมริกาที่ได้รับการบรรเทาความเสียหายโดยใช้มาตรการปกป้องมีเพียง 3 รายเท่านั้นจากที่มีการยื่นคำร้องเพื่อขอใช้ทั้งหมดจำนวน 28 ราย⁷

เมื่อเป็นเช่นนี้ ในปี ค.ศ. 1974 สภาCongress จึงแสดงเจตนาในการเปลี่ยนแปลงแก้ไขบทบัญญัติใน The Trade Expansion Act of 1962 โดยประกาศใช้มาตรา 201 ภายใต้ The Trade Act of 1974 ขึ้นมา เพื่อปรับปรุงบรรทัดฐานในการพิจารณาตัดสินเกี่ยวกับความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้นสูงให้มีมาตรฐานที่ดีขึ้น ดังเช่น กำหนดว่า “สินค้าที่กำลังนำเข้าประเทศสหรัฐอเมริกาในปริมาณที่เพิ่มขึ้นนั้นเป็นสาเหตุสำคัญ (Substantial Cause) ของความเสียหายอย่างร้ายแรง หรือคุกคามจนทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศที่ผลิตสินค้าชนิดเดียวกัน หรือสินค้าที่แข่งขันโดยตรงกับสินค้านำเข้า” ซึ่งจะเห็นได้ว่า The Trade Act of 1974 มีบรรทัดฐานในการพิสูจน์ความเสียหายแตกต่างจาก The Trade Expansion Act of 1962 ในเนื้อหาที่เกี่ยวกับ “สาเหตุของความเสียหายอย่างร้ายแรง” โดย The Trade Expansion Act of 1962

---

⁶ Paula Stern and Andrew Wechsler, “Escape Clause Relief and Recessions : an Economic and Legal Look at Section 201,” in Law and Trade Issues of the Japanese Economy : American and Japanese Perspectives, ed. Edmond McGovern (The United States of America : The University of Washing Press, 1986), p. 197.

⁷ Terence P. Stewart, The GATT Uruguay Round: A Negotiating History (1986-1992) Volume II : Commentary, pp.1734-1735.

ใช้คำว่า “สาเหตุหลัก” (Major Cause) ซึ่งหมายถึง สาเหตุที่สำคัญกว่า มีผลเสียหายมากกว่าสาเหตุอื่น ๆ รวมกัน ในขณะที่ The Trade Act of 1974 ใช้คำว่า “สาเหตุสำคัญ” (Substantial Cause) ซึ่งหมายถึง สาเหตุที่สำคัญ และไม่น้อยกว่าสาเหตุอื่น ๆ เป็นต้น (รายละเอียดของกฎหมายภายใต้ The Trade Act of 1974 นี้ ผู้เขียนจะกล่าวต่อไปในหัวข้อ 3.2.1)

อย่างไรก็ตาม ในปี ค.ศ. 1986 – 1987 สภาCongress ได้ประกาศให้ปรับปรุงกฎหมายการค้า ซึ่งในที่นี้รวมถึงบทบัญญัติเกี่ยวกับมาตรการปกป้อง โดยผลของการประกาศดังกล่าวทำให้มีการประกาศใช้กฎหมายการค้าที่ชื่อ The Omnibus Trade and Competitiveness Act of 1988 ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อปรับปรุงความสามารถของอุตสาหกรรมภายในประเทศในการปรับตัวให้เหมาะสมกับการแข่งขันกับสินค้านำเข้าที่เพิ่มขึ้น⁸ (ซึ่งแตกต่างจากมาตรา 201 ภายใต้ The Trade Act of 1974 ที่มีวัตถุประสงค์ในการบรรเทาความเสียหายจากการนำเข้าที่เพิ่มขึ้นเป็นสำคัญ) โดยภายใต้ The Omnibus Trade and Competitiveness Act of 1988 นี้ สนับสนุนให้อุตสาหกรรมภายในประเทศที่ได้รับ ความเสียหายจากการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้นเสนอแผนการปรับตัวทางโครงสร้างของอุตสาหกรรมนั้นพร้อมกับการยื่นคำร้องที่ขอให้มีการบรรเทาความเสียหายจากการนำเข้าที่เพิ่มขึ้น นอกจากนี้ ยังกำหนดให้ประธานาธิบดีกระทำการตามความเหมาะสมและภายในอำนาจของประธานาธิบดี เพื่อช่วยให้อุตสาหกรรมภายในประเทศเกิดความสะดวกในการปรับตัวเพื่อให้สามารถแข่งขันกับสินค้านำเข้าได้⁹ เป็นต้น ส่วนเนื้อหาในเรื่องบรรทัดฐานในการพิสูจน์ความเสียหายนั้นยังคงเหมือนกับ The Trade Act of 1974 อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่า จะมีการประกาศใช้ The Omnibus Trade and Competitiveness Act of 1988 แต่ประเทศสหรัฐอเมริกาก็ไม่ประสบความสำเร็จในการใช้มาตรการปกป้อง สังกัดได้จากสถิติการยื่นคำร้องเพื่อขอใช้มาตรการปกป้องภายใต้

⁸ Charles R. Johnston, Jr., “Omnibus Trade and Competitiveness Act of 1988 : A Summary and Analysis,” Law and Practice of United States Regulation of International Trade (January 1989) : 7.

⁹ Michael H. Stein and Nicole Sideris, “Relief from Import Competition under the “Escape Clause” : Section 201 of the Trade Act of 1974,” Law and Practice of United States Regulation of International Trade 5(January 1989): 61.

กฎหมายฉบับนี้ ซึ่งมีเพียง 2 คดีเท่านั้น ได้แก่ คดี Certain Cameras¹⁰ และคดี Extruded Rubber Thread¹¹ ซึ่งไม่ได้รับอนุญาตให้มีการบรรเทาความเสียหายอย่างร้ายแรง เนื่องจากไม่พบว่า ความเสียหายอย่างร้ายแรงที่เกิดขึ้นนั้นมีสาเหตุมาจากการนำเข้าสินค้าที่เพิ่มขึ้น

ดังนั้น ในเวลาต่อมา เมื่อมีการจัดทำความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องภายใต้ WTO หรือ Agreement on Safeguards (ซึ่งเป็นผลมาจากการเจรจารอบอุรุกวัย) ประเทศสหรัฐอเมริกาจึงบัญญัติกฎหมายภายในประเทศเกี่ยวกับมาตรการปกป้องขึ้นใหม่ ก็คือ The Trade Act of 1974 (ฉบับแก้ไข ปี ค.ศ. 1994)¹² (ซึ่งเป็นกฎหมายภายในประเทศที่มีผลบังคับใช้อยู่ในปัจจุบัน) เนื่องจากประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศภาคีของ GATT ประเทศสหรัฐอเมริกาจึงต้องมีการออกกฎหมายภายในเพื่ออนุวัติการให้เป็นไปตามกับความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องภายใต้ WTO¹³ (ซึ่งรายละเอียดของบทบัญญัติภายใต้ The Trade Act of 1974 (ฉบับแก้ไขปี ค.ศ. 1994) นี้ ผู้เขียนจะกล่าวต่อไปในหัวข้อ 3.2.2)

3.2 หลักกฎหมายเกี่ยวกับมาตรการปกป้องของประเทศสหรัฐอเมริกา

ตามที่กล่าวมาในหัวข้อ 3.1 แล้วว่า ประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศแรกที่มีกฎหมายภายในเกี่ยวกับมาตรการปกป้อง และมีการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายภายในเกี่ยวกับมาตรการดังกล่าวหลายครั้ง ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่า ประเทศสหรัฐอเมริกามีประสบการณ์ในการใช้มาตรการปกป้องมาเป็นระยะเวลานานที่สุด เมื่อเป็นเช่นนี้ ในหัวข้อ 3.2 ผู้เขียนจึงต้องการนำเสนอหลักกฎหมายภายในของประเทศสหรัฐอเมริกาเกี่ยวกับมาตรการปกป้องภายใต้กฎหมาย 2 ฉบับ คือ The

¹⁰ Report to the President on Investigation No. TA-201-62 : Certain Cameras (Washington D.C : United States International Trade Commission, 1990), pp.1-2.

¹¹ Report to the President on Investigation No. TA-201-63 : Extruded Rubber Thread (Washington D.C : United States International Trade Commission, 1992), pp. 3-5.

¹² Baker & Mckenzie, "Import Relief (Safeguard) Authorities: Section 201-204 of the Trade Act of 1974 (as amended)" pp. 95-96. (Unpublished Manuscript)

¹³ Raymond Vernon, "The World Trade Organization : A New Stage in International Trade and Development," Harvard International Law Journal 36(Spring 1995) : 329.

Trade Act of 1974 และ The Trade Act of 1974 (ฉบับแก้ไข ปี ค.ศ. 1994) เพื่อประโยชน์ในการวิเคราะห์ต่อไปในบทที่ 4 ว่า หลังจากที่เริ่มมาตรการปกป้องภายใต้ GATT 1947 แล้ว ประเทศสหรัฐอเมริกาบัญญัติกฎหมายภายในเกี่ยวกับมาตรการปกป้องโดยอาศัยช่องโหว่ของมาตรการปกป้องภายใต้ GATT 1947 เพื่อใช้ในเชิงบิดเบือนทางการค้าได้หรือไม่ และภายหลังจากที่มีความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องภายใต้ WTO แล้ว ประเทศสหรัฐอเมริกาบัญญัติกฎหมายภายในเกี่ยวกับมาตรการปกป้องโดยอาศัยช่องโหว่ของความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องภายใต้ WTO เพื่อใช้ในเชิงบิดเบือนทางการค้าได้หรือไม่

3.2.1 The Trade Act of 1974

The Trade Act of 1974 เป็นกฎหมายภายในของประเทศสหรัฐอเมริกาที่เกิดขึ้นภายหลังจากที่มีบทบัญญัติมาตรา 19 ภายใต้ GATT 1947 และเป็นกฎหมายที่มีผู้มาขึ้นคำร้องเข้าสู่กระบวนการไต่สวนเพื่อขอใช้มาตรการปกป้องเป็นจำนวนถึง 61 ครั้ง¹⁴ ซึ่งเป็นจำนวนที่มากที่สุดนับตั้งแต่มีกฎหมายภายในเกี่ยวกับมาตรการปกป้องในประเทศสหรัฐอเมริกา ดังนั้น ในหัวข้อนี้ จึงเป็นการศึกษาถึงหลักเกณฑ์และลักษณะการใช้มาตรการปกป้องภายใต้ The Trade Act of 1974 เพื่อประโยชน์ในการวิเคราะห์ต่อไปในบทที่ 4 ว่า ประเทศสหรัฐอเมริกาบัญญัติกฎหมายภายในประเทศภายใต้ The Trade Act of 1974 โดยอาศัยช่องโหว่ของมาตรการปกป้องภายใต้ GATT 1947 เพื่อใช้ในเชิงบิดเบือนทางการค้าได้หรือไม่ ซึ่งบทบัญญัติเกี่ยวกับมาตรการปกป้องภายใต้ The Trade Act of 1974 นี้ บัญญัติไว้ในมาตรา 201 ถึง มาตรา 203¹⁵ ซึ่งมีเนื้อหาที่สำคัญดังต่อไปนี้

---

¹⁴ William R. Bishop, “Investigations Completed under Section 201 of the Trade Act of 1974,” (Unpublished Manuscript)

¹⁵ United States Code Annotated, Title 19 : Custom Duties Section 1701 to End (St.Paul,Minn : West Publishing, 1980), pp.172-186. หลักกฎหมายเกี่ยวกับมาตรการปกป้องของประเทศสหรัฐอเมริกาภายใต้ The Trade Act of 1974 บัญญัติไว้ใน Subchapter II – Relief from Injury Caused by Import Competition : Part 1 – Import Relief ใน Section 2251-2253 ซึ่งหมายถึง Section 201-203 ภายใต้ The Trade Act of 1974

ก)มาตรา 201 ว่าด้วยเรื่องกระบวนการพิจารณาตัดสินของคณะกรรมการการค้าระหว่างประเทศ

เนื้อหาของมาตรา 201 นี้ เป็นบทบาทของคณะกรรมการการค้าระหว่างประเทศ : International Trade Commission หรือ “คณะกรรมการ” ในการไต่สวน¹⁶ เพื่อพิจารณาตัดสินว่าสินค้าที่กำลังนำเข้าประเทศสหรัฐอเมริกาในปริมาณที่เพิ่มขึ้นสูงเป็นสาเหตุสำคัญ (Substantial Cause) ของความเสียหายอย่างร้ายแรง หรือถูกกีดกันจนทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศที่ผลิตสินค้าชนิดเดียวกัน หรือสินค้าที่แข่งขันโดยตรงกับสินค้านำเข้าหรือไม่¹⁷ ซึ่งแบ่งเนื้อหาเป็นขั้นตอนได้ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการ

ผู้ที่มีสิทธิยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการ แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 ได้แก่ องค์กรการค้า บริษัท สหภาพที่ได้รับการยอมรับ หรือกลุ่มคนงานที่เป็นตัวแทนของอุตสาหกรรม ซึ่งในคำร้องของกลุ่มนี้จะต้องกล่าวถึงวัตถุประสงค์ในการยื่นคำร้องด้วย และเมื่อคณะกรรมการได้รับคำร้องของกลุ่มนี้แล้ว คณะกรรมการจะต้องส่งสำเนาคำร้องดังกล่าวให้ผู้แทนทางการค้าของประเทศสหรัฐอเมริกา หรือ United States Trade Representative (ซึ่งต่อไปนี้ผู้เขียนจะใช้คำว่า “ผู้แทนทางการค้า”) และเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ¹⁸ และกลุ่มที่ 2 ได้แก่ ประธานาธิบดี ผู้แทนทางการค้า คณะกรรมการการเงิน การคลังของสภาผู้แทนราษฎร (Committee on Ways and Means of the

¹⁶ สำนักเจรจาการค้าทวิภาคี, “ผลกระทบของกฎหมายการค้า มาตรา 201 ของสหรัฐอเมริกาต่อการส่งออกเนื้อปูกระป๋องของไทย,” วารสารเศรษฐกิจการพาณิชย์ 30(พฤศจิกายน-ธันวาคม, 2542) : 48.

¹⁷ Goddin D. Holliday, “The Uruguay Round’s Agreement on Safeguards,” Journal of World Trade Law 29(June 1995) : 153.

¹⁸ 19 U.S.C. Section 2251(a)(1) ภายใต้ The Trade Act of 1974

House of Representatives) หรือ คณะกรรมการด้านการเงินของวุฒิสภา (Committee on Finance of the Senate) หรือ คณะกรรมาธิการเป็นผู้ริเริ่มเอง¹⁹

ขั้นตอนที่ 2 คณะกรรมาธิการพิจารณาตัดสินตามคำร้อง

เมื่อคณะกรรมาธิการได้รับคำร้องตามขั้นตอนที่ 1 แล้ว คณะกรรมาธิการจะต้องได้ สอนว่าสินค้าที่กำลังนำเข้าประเทศสหรัฐอเมริกาในปริมาณที่เพิ่มขึ้นเป็นสาเหตุสำคัญ (Substantial Cause) ของความเสียหายอย่างร้ายแรง หรือถูกคามจนทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศที่ผลิตสินค้าชนิดเดียวกัน หรือสินค้าที่แข่งขันโดยตรงกับสินค้านำเข้าหรือไม่²⁰ ซึ่งในการได้สอนนี้ คณะกรรมาธิการจะต้องคำนึงถึงปัจจัยทางเศรษฐกิจทั้งหมดที่เกี่ยวข้อง รวมทั้ง ข้อ A ถึงข้อ C (แต่ไม่จำกัดเฉพาะข้อ A ถึงข้อ C) ดังนี้

(A) เมื่อคำนึงถึง “ความเสียหายอย่างร้ายแรง” พิจารณาได้จาก (1) ทำให้อุตสาหกรรมภายในประเทศต้องหยุดการผลิตสินค้า (2) บริษัทจำนวนมากไม่สามารถหากำไรจากการผลิตสินค้าได้ และ (3) ทำให้คนว่างงาน หรือทำให้คนงานของอุตสาหกรรมดังกล่าวไม่มีงานทำ

(B) เมื่อคำนึงถึง “การถูกคามจนทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรง” พิจารณาได้จาก (1) ยอดขายลดลง (2) ทำให้สินค้าคงคลังมีจำนวนเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เนื่องจากขายสินค้าได้น้อยลง และ (3) แนวโน้มการผลิต กำไร ค่าจ้าง หรือการจ้างงานลดต่ำลง และ

(C) เมื่อคำนึงถึง “สาเหตุสำคัญ” (Substantial Cause) พิจารณาได้จาก สินค้านำเข้าเพิ่มขึ้นไม่ว่าจะเป็นปริมาณที่เพิ่มขึ้นจริง หรือโดยเปรียบเทียบกับการผลิตภายในประเทศ และผู้ผลิตภายในประเทศขายสินค้าในตลาดภายในประเทศได้น้อยลง²¹

นอกจากนี้ ในการพิจารณาตัดสินว่า อุตสาหกรรมใดเป็นอุตสาหกรรมภายในประเทศที่ผลิตสินค้าชนิดเดียวกัน หรือสินค้าที่แข่งขันโดยตรงกับสินค้านำเข้า คณะกรรมาธิการอาจจะพิจารณาตามกรณี ดังนี้

¹⁹ 19 U.S.C. Section 2251(b)(1) ภายใต้ The Trade Act of 1974

²⁰ Ibid

²¹ 19 U.S.C. Section 2251 (b)(2) ภายใต้ The Trade Act of 1974

(A) ในกรณีที่ผู้ผลิตภายในประเทศใช้สินค้านำเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของการผลิตสินค้าภายในประเทศ คณะกรรมการอาจจะถือว่าเป็นอุตสาหกรรมภายในประเทศเฉพาะส่วนที่ผลิตภายในประเทศเท่านั้น

(B) ในกรณีที่ผู้ผลิตภายในประเทศผลิตสินค้ามากกว่าหนึ่งประเภท คณะกรรมการอาจจะถือว่าเป็นอุตสาหกรรมภายในประเทศเฉพาะส่วน หรือส่วนย่อยของสินค้าที่เป็นสินค้าชนิดเดียวกัน หรือสินค้าที่แข่งขันโดยตรงกับสินค้านำเข้า

(C) ในกรณีที่มีผู้ผลิตสินค้าภายในประเทศหนึ่งราย หรือมากกว่านั้น ซึ่งเป็นผู้ผลิตสินค้าชนิดเดียวกัน หรือสินค้าที่แข่งขันโดยตรงกับสินค้านำเข้าในบริเวณพื้นที่ที่สำคัญของประเทศสหรัฐอเมริกา และสิ่งอำนวยความสะดวกในการผลิตสินค้าของผู้ผลิตนั้นเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญของอุตสาหกรรมภายในประเทศสหรัฐอเมริกา และเป็นสินค้าที่จำหน่ายในพื้นที่นั้น ในขณะที่สินค้านำเข้าก็มีปริมาณมากในพื้นที่นั้นด้วย คณะกรรมการอาจจะถือว่าเป็นอุตสาหกรรมภายในประเทศเฉพาะส่วนที่ผลิตในพื้นที่ดังกล่าวเท่านั้น²² ซึ่งในการดำเนินการไต่สวนนี้ คณะกรรมการจะต้องจัดทำประชาพิจารณ์ และให้กลุ่มคนที่มีส่วนได้เสียได้มีโอกาสแสดงหลักฐาน และแสดงความคิดเห็นด้วย²³

ขั้นตอนที่ 3 คณะกรรมการรายงานผลการไต่สวนต่อประธานาธิบดี

คณะกรรมการจะต้องรายงานผลการไต่สวนต่อประธานาธิบดี ซึ่งหากคณะกรรมการพบว่า สินค้าที่นำเข้านั้นก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรง หรือคุกคามจนทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศ คณะกรรมการจะต้องหาปริมาณของการเพิ่มภาษี หรือบังคับใช้ทางภาษี หรือจำกัดปริมาณการนำเข้าสินค้า ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อป้องกันหรือเยียวยาความเสียหาย หรือหากคณะกรรมการพิจารณาตัดสินว่าการให้ความช่วยเหลือด้านปรับตัวสามารถเยียวยาความเสียหายได้อย่างมีประสิทธิภาพ คณะกรรมการจะต้องเสนอบท

²² 19 U.S.C. Section 2251 (b)(3) ภายใต้ The Trade Act of 1974

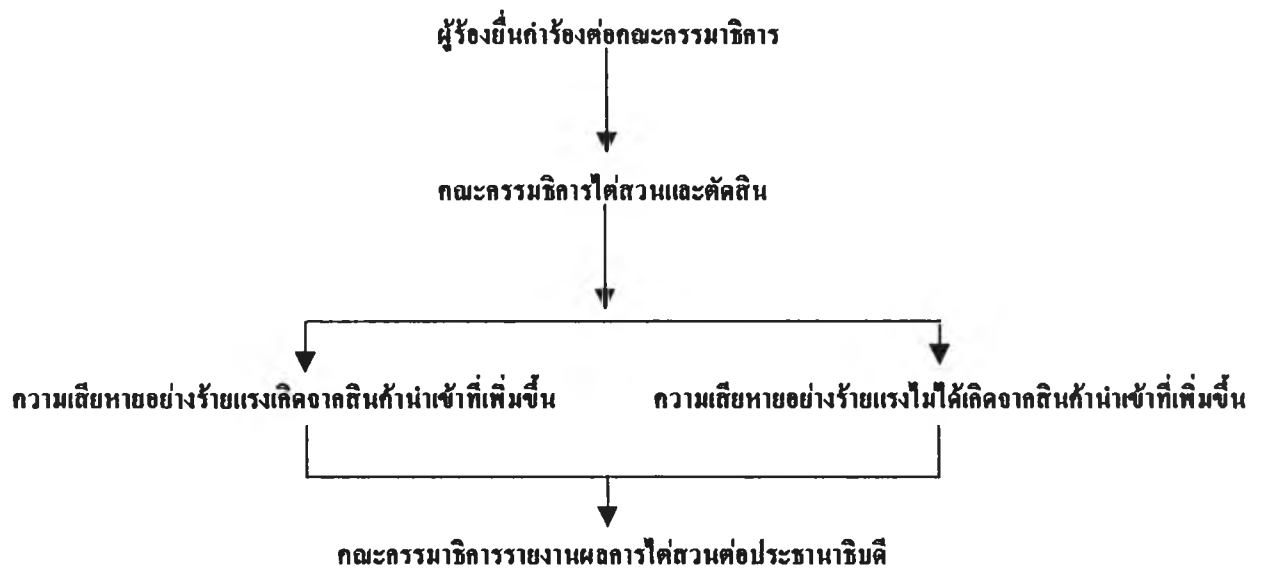
²³ 19 U.S.C. Section 2251 (c) ภายใต้ The Trade Act of 1974

บัญญัติเกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือนั้น นอกจากนี้ คณะกรรมการจะต้องสรุปผลการไต่สวน และทำข้อเสนอไว้ในรายงานของคณะกรรมการเพื่อส่งให้ประธานาธิบดี²⁴

---

²⁴ 19 U.S.C. Section 2251(d)(1) ภายใต้ The Trade Act of 1974

มาตรา 201 ภายใต้ The Trade Act of 1974
กระบวนการพิจารณาตัดสินของคณะกรรมการการค้าระหว่างประเทศ

ข) มาตรา 202 ว่าด้วยเรื่องการดำเนินการของประธานาธิบดีหลังจากได้รับรายงานผลการ
ไต่สวนจากคณะกรรมการ

บทบัญญัติในมาตรา 202 นี้ กล่าวถึง การดำเนินการของประธานาธิบดีหลังจากได้รับรายงานผลการไต่สวนจากคณะกรรมการ ได้แก่ การพิจารณาตัดสิน ซึ่งมีเนื้อหาที่สำคัญ ดังนี้

ภายในเวลา 60 วันหลังจากได้รับรายงานผลการไต่สวนจากคณะกรรมการแล้ว

(1) ประธานาธิบดีจะต้องพิจารณาหาวิธีการบรรเทาความเสียหาย และปริมาณในการบรรเทาความเสียหาย หรือพิจารณาตัดสินว่าการบรรเทาความเสียหายนั้นไม่เป็นประโยชน์ต่อเศรษฐกิจของประเทศสหรัฐอเมริกา²⁵ ซึ่งในการพิจารณาตัดสินว่าจะให้มีการบรรเทาความเสียหายหรือไม่ และจะใช้วิธีการใดในการบรรเทาความเสียหาย รวมถึงปริมาณเท่าใดในการบรรเทาความเสียหายนั้น ประธานาธิบดีจะต้องคำนึงถึง

(1) ข้อมูลและคำแนะนำจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานว่าด้วยเรื่องขอบเขตที่คนงานในอุตสาหกรรมนั้น ได้รับ หรือน่าจะได้รับความช่วยเหลือด้านปรับตัว หรือผลประโยชน์จากโครงการอื่น ๆ

(2) ข้อมูลและคำแนะนำจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ว่าด้วยเรื่องขอบเขตของความช่วยเหลือที่บริษัทในอุตสาหกรรมนั้น ได้รับ หรือน่าจะได้รับความช่วยเหลือ

(3) ข้อมูลเกี่ยวกับประสิทธิภาพของการบรรเทาความเสียหายจากการนำเข้า ซึ่งเป็นวิธีการที่ส่งเสริมการปรับตัว ความพยายามที่กำลังดำเนินการอยู่ หรือน่าจะนำไปดำเนินการภายหลังโดยอุตสาหกรรมนั้น เพื่อปรับตัวให้เข้ากับการแข่งขันกับสินค้านำเข้า

(4) ผลของการบรรเทาความเสียหายจากการนำเข้าต่อผู้บริโภค (รวมถึงราคา และการมีอยู่จริงของสินค้านำเข้า และสินค้าชนิดเดียวกัน หรือสินค้าที่แข่งขันโดยตรงที่ผลิตในประเทศสหรัฐอเมริกา) และผลของการบรรเทาความเสียหายต่อการแข่งขันในตลาดภายในประเทศ

(5) ผลของการบรรเทาความเสียหายจากการนำเข้าต่อผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจของประเทศสหรัฐอเมริกา

²⁵ 19 U.S.C. Section 2252(b) ภายใต้ The Trade Act of 1974

(6)ผลต่ออุตสาหกรรมและบริษัทของประเทศสหรัฐอเมริกา อันเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงแก้ไขภาษีใด ๆ หรือการเปลี่ยนแปลงแก้ไขข้อจำกัดการนำเข้าอื่น ๆ

(7)ความหนาแน่นของปริมาณสินค้านำเข้าในตลาดของประเทศสหรัฐอเมริกา (The Geographic Concentration)

(8)ประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นตลาดหลักของสินค้าส่งออกของประเทศผู้ส่งออกที่นำเข้าประเทศสหรัฐอเมริกาหรือไม่ และประเทศผู้ส่งออกนั้นยังมีตลาดอื่น ๆ อีกหรือไม่ ซึ่งหากประเทศผู้ส่งออกนั้นไม่มีตลาดอื่น ๆ นอกเหนือจากประเทศสหรัฐอเมริกาแล้ว ประธานาธิบดีอาจจะให้นำเข้าสินค้าในปริมาณหนึ่ง

(9)ค่าใช้จ่ายทางเศรษฐกิจและสังคมที่จะเกิดขึ้นกับผู้เสียภาษี ประชาชน และคนงาน ไม่ว่าจะมีการบรรเทาความเสียหายจากการนำเข้าหรือไม่ก็ตาม²⁶

นอกจากนี้ ประธานาธิบดีจะต้องตีพิมพ์คำตัดสินของเขาลงใน Federal Register ไม่ว่าประธานาธิบดีจะให้ความช่วยเหลือด้านปรับตัวหรือไม่ก็ตาม หรือ

(2)ถ้าคณะกรรมการเสนอให้มีการให้ความช่วยเหลือด้านปรับตัว ประธานาธิบดีจะต้องตีพิมพ์คำสั่งของเขาลงใน Federal Register เพื่อให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์นำไปพิจารณาเพื่อปฏิบัติต่อไป²⁷

อย่างไรก็ตาม ระยะเวลา 60 วันตามที่กล่าวในข้างต้น อาจจะมีการเปลี่ยนแปลงได้ หากภายในเวลา 15 วันหลังจากวันที่ประธานาธิบดีได้รับรายงานผลการได้ส่วนจากคณะกรรมการแล้ว ประธานาธิบดีได้ขอข้อมูลเพิ่มเติมจากคณะกรรมการ (ซึ่งคณะกรรมการจะต้องให้ข้อมูลเพิ่มเติมนั้นแก่ประธานาธิบดีไม่ช้ากว่า 30 วันหลังจากวันที่ได้รับคำร้องขอข้อมูลเพิ่มเติมนั้น) ประธานาธิบดีจะต้องดำเนินการตามข้อ 1 หรือข้อ 2 ตามที่กล่าวในข้างต้นภายใน 30 วันหลังจากที่ได้รับรายงานเพิ่มเติมจากคณะกรรมการ²⁸

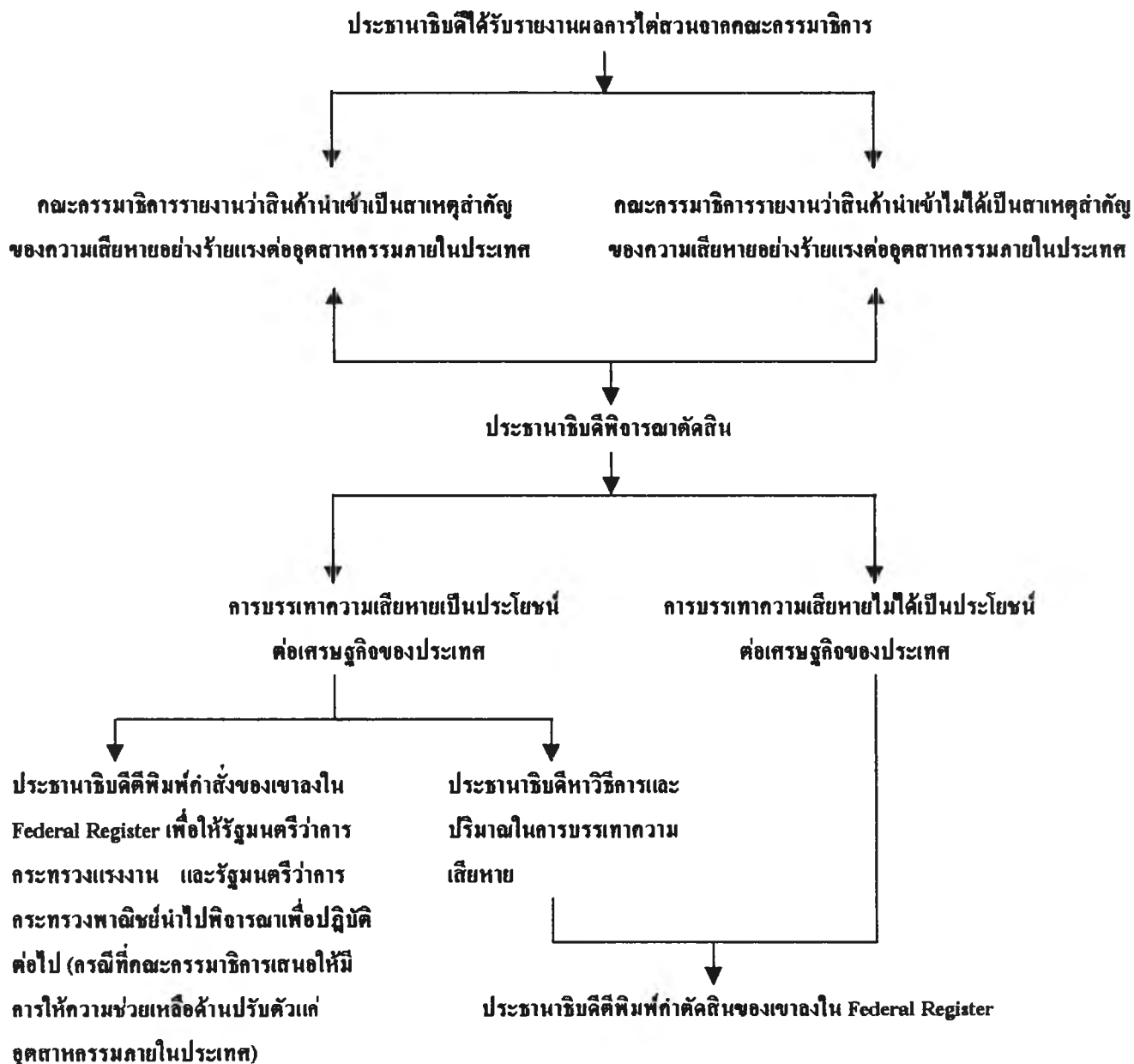
²⁶ 19 U.S.C. Section 2252(c) ภายใต้ The Trade Act of 1974

²⁷ 19 U.S.C. Section 2252(b) ภายใต้ The Trade Act of 1974

²⁸ 19 U.S.C. Section 2252(b) และ (d) ภายใต้ The Trade Act of 1974

มาตรา 202 ภายใต้ The Trade Act of 1974

การดำเนินการของประธานาธิบดีหลังจากได้รับรายงานผลการไต่สวนจากคณะกรรมการการค้าระหว่างประเทศ

ค) มาตรา 203 ว่าด้วยเรื่องการบริหารเทาความเสียหายให้แก่อุตสาหกรรมภายในประเทศ

เนื้อหาของมาตรา 203 นี้ กล่าวถึง วิธีการบริหารเทาความเสียหาย ปริมาณของการบริหารเทาความเสียหาย ระยะเวลาในการบริหารเทาความเสียหาย เป็นต้น ซึ่งแบ่งเนื้อหาออกเป็นขั้นตอนได้ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ประธานาธิบดีพิจารณาตัดสินเกี่ยวกับการบริหารเทาความเสียหายจากการนำเข้าสินค้า

ประธานาธิบดีจะต้องพิจารณาตัดสินว่า จะให้มีการบริหารเทาความเสียหายจากการนำเข้าสินค้าหรือไม่ ซึ่งหากประธานาธิบดีตัดสินให้มีการบริหารเทาความเสียหายเพื่อป้องกัน หรือเยียวยาความเสียหายอย่างร้ายแรง หรือการถูกคามจนทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศ และเพื่ออำนวยความสะดวกให้อุตสาหกรรมนั้นสามารถปรับตัวตามเงื่อนไขของการแข่งขันแบบใหม่ได้ ประธานาธิบดีจะต้อง

(1) ประกาศเพิ่ม หรือบังคับใช้ทางภาษีกับสินค้าที่กำลังก่อให้เกิดความเสียหาย หรือกำลังถูกคามจนทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่ออุตสาหกรรมนั้น

(2) ประกาศเก็บภาษีในโควตากับสินค้านั้น²⁹

(3) ประกาศเปลี่ยนแปลง ภาษี หรือกำหนดข้อจำกัดปริมาณการนำสินค้าเข้าประเทศสหรัฐอเมริกา

(4) เจริญ ดกลง และทำข้อตกลงการตลาดแบบเป็นขั้นตอน (Orderly Marketing

---

²⁹ การเก็บภาษีในโควตา (Tariff-Rate Quota) หมายถึง การเก็บภาษีศุลกากร หรือเพิ่มภาษีศุลกากรสำหรับสินค้านำเข้าที่เกินจำนวนโควตาที่ประเทศผู้นำเข้าได้กำหนดไว้ในช่วงเวลาหนึ่ง ดังเช่น ประเทศสหรัฐอเมริกากำหนดไว้ว่า ในปี ค.ศ. 1980 หากเป็นการนำเข้ารองเท้ากีฬาจำนวน 500,000 คู่แรก ประเทศผู้ส่งออกจะเสียภาษีในอัตราเพียงร้อยละ 10 แต่หากเกินกว่าจำนวนที่กำหนดไว้ นั้น ประเทศผู้ส่งออกจะต้องเสียภาษีในอัตราร้อยละ 15 (Charles Pearson, "Protection by Tariff Quota : Case Study of Stainless Steel Flatware," *Journal of World Trade Law* 13(July : August, 1979) : 311.)

Agreements) กับต่างประเทศ เพื่อจำกัดการส่งออกของประเทศเหล่านั้น และจำกัดการนำสินค้านั้นเข้าประเทศสหรัฐอเมริกา หรือ

(5) คำเนิการตามทีกล่าวมาในข้างต้นตามที่เห็นสมควร³⁰

ขั้นตอนที่ 2 ประธานาธิบดีส่งคำตัดสินของเขาให้แก่สภาCongress

เมื่อประธานาธิบดีพิจารณาตัดสินแล้ว ประธานาธิบดีจะต้องส่งคำตัดสินของเขาให้แก่สภาCongress ซึ่งหากประธานาธิบดีตัดสินให้มีการบรรเทาความเสียหาย โดยวิธีการบรรเทาความเสียหายนั้นแตกต่างจากวิธีการบรรเทาความเสียหายที่คณะกรรมการเสนอ ประธานาธิบดีจะต้องระบุถึงเหตุผลของความแตกต่างนั้น หรือในกรณีที่ประธานาธิบดีตัดสินว่า ไม่ให้มีการบรรเทาความเสียหาย ประธานาธิบดีจะต้องระบุถึงเหตุผลว่าทำไมจึงตัดสินไม่ให้มีการบรรเทาความเสียหายนั้น และต้องกำหนดแนวทางอื่น ๆ ในการแก้ปัญหาเกี่ยวกับความเสียหายอย่างร้ายแรงที่เกิดขึ้นนั้น เพื่อช่วยเหลืออุตสาหกรรมภายในประเทศ และคนงานด้วย³¹

ขั้นตอนที่ 3 การลงมติของสภาCongress

คำตัดสินของประธานาธิบดีที่ส่งไปยังสภาCongressนั้น หากประธานาธิบดีตัดสินให้ใช้วิธีการบรรเทาความเสียหายซึ่งแตกต่างจากวิธีการที่คณะกรรมการเสนอ หรือกรณีที่ประธานาธิบดีตัดสินไม่ให้มีการบรรเทาความเสียหายนั้น สภาCongressมีอำนาจลงมติไม่ยอมรับคำตัดสินของประธานาธิบดีได้ โดยสมาชิกเสียงข้างมากของสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภาลงมติให้มีการบรรเทาความเสียหายตามข้อเสนอของคณะกรรมการ และมีมติไม่เห็นชอบกับวิธีการบรรเทาความเสียหายของประธานาธิบดี หรือคำตัดสินของประธานาธิบดีภายในเวลา 90 วันนับจากวันที่คำตัดสินของประธานาธิบดีส่งไปยังสภาCongress เช่นนี้ข้อเสนอและวิธีการบรรเทาความเสียหายของคณะกรรมการจะต้องมีผลใช้บังคับ ซึ่งภายในเวลา 30 วันหลังจากที่มีการยอมรับมติของสภาCongress ประธานาธิบดีจะต้องประกาศให้มีการบรรเทาความเสียหายตามข้อเสนอของคณะ

³⁰ 19 U.S.C. Section 2253(a) ภายใต้ The Trade Act of 1974

³¹ 19 U.S.C. Section 2253(b) ภายใต้ The Trade Act of 1974

กรรมวิธีการดังกล่าว โดยการเพิ่มภาษี หรือบังคับใช้มาตรการทางภาษี หรือจำกัดปริมาณการนำเข้าสินค้านั้น³² ซึ่งในการประกาศเพิ่มภาษี หรือบังคับใช้มาตรการทางภาษีนั้น (ไม่ว่าจะเป็นการประกาศตามคำตัดสินของประธานาธิบดีเอง หรือตามมติของสภาCongress) กฎหมายกำหนดไม่ให้มีการประกาศเพิ่มภาษีในอัตราที่มากกว่า 50% ตามมูลค่าสินค้าซึ่งเกินกว่าอัตราที่มีอยู่ในช่วงที่มีการประกาศนั้น (ถ้ามี) หรือในกรณีที่มีการประกาศข้อจำกัดปริมาณการนำเข้าสินค้า และการเจรจาทำข้อตกลงทางการตลาดแบบเป็นขั้นตอน (ไม่ว่าจะเป็นการประกาศตามคำตัดสินของประธานาธิบดีเอง หรือตามมติของสภาCongress) กฎหมายกำหนดไว้ว่า จะต้องอนุญาตให้มีการนำเข้าสินค้าตามปริมาณ หรือมูลค่าของสินค้าที่ไม่น้อยกว่าปริมาณ หรือมูลค่าของสินค้าที่นำเข้าประเทศสหรัฐอเมริกาในช่วงเวลาไม่นานมานี้³³ ซึ่งการบรรเทาความเสียหายจากการนำเข้านั้นจะต้องยุติภายในเวลา 5 ปีหลังจากวันที่การบรรเทาความเสียหายนั้นมีผลใช้บังคับเป็นครั้งแรก แต่ถ้ามีการบรรเทาความเสียหายนั้นเป็นเวลามากกว่า 3 ปีแล้ว จะต้องเลิกใช้มาตรการบรรเทาความเสียหายนั้นอย่างค่อยเป็นค่อยไปในช่วงที่มีการบรรเทาความเสียหายนั้น โดยเริ่มลดการบรรเทาความเสียหายครั้งแรกเมื่อครบกำหนดเวลา 3 ปีหลังจากวันที่มีการบรรเทาความเสียหายนั้น³⁴

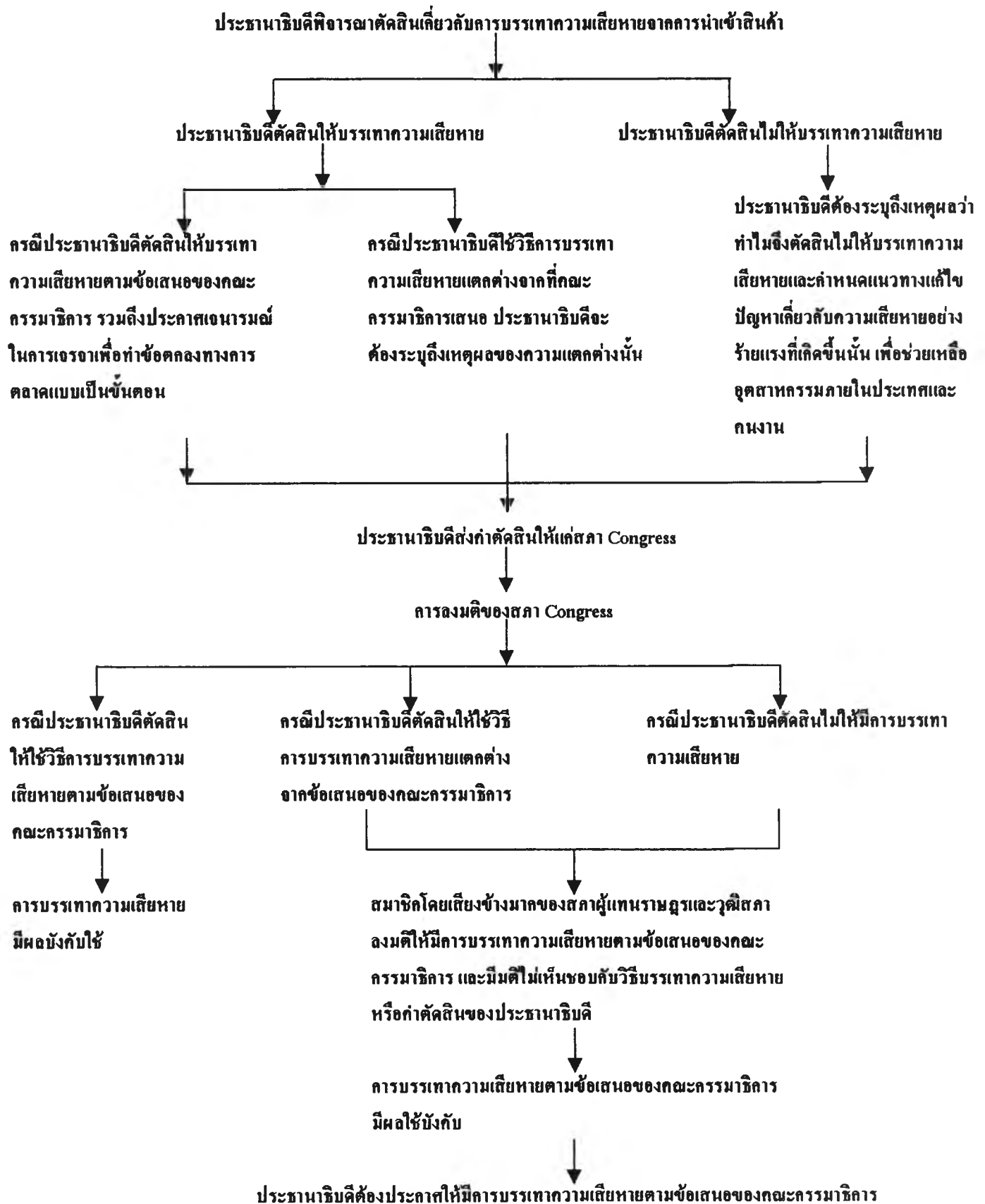
---

³² 19 U.S.C. Section 2253(c) ภายใต้ The Trade Act of 1974

³³ 19 U.S.C. Section 2253(d) ภายใต้ The Trade Act of 1974

³⁴ 19 U.S.C. Section 2253(h)(1)-(2) ภายใต้ The Trade Act of 1974

มาตรา 203 ภายใต้ The Trade Act of 1974
การบรรเทาความเสียหายให้แก่อุตสาหกรรมภายในประเทศ

3.2.2 The Trade Act of 1974 (ฉบับแก้ไขปี ค.ศ. 1994)

กฎหมายฉบับนี้เป็นกฎหมายที่เกิดขึ้นหลังจากที่มีความตกลงว่าด้วยมาตรการปกป้องภายใต้ WTO คังนั้น จึงถือว่าเป็นกฎหมายที่ใหม่มาก และมีประสพการณ์ในการใช้ไม่มากนักเมื่อเปรียบเทียบกับมาตรการปกป้องภายใต้ The Trade Act of 1974 โดยภายใต้การบังคับใช้ของ The Trade Act of 1974 (ฉบับแก้ไขปี ค.ศ. 1994) นี้มีการยื่นคำร้องเพื่อขอใช้มาตรการปกป้องเป็นจำนวน 8 คดี ในขณะที่มีการยื่นคำร้องเพื่อขอใช้มาตรการปกป้องภายใต้ The Trade Act of 1974 เป็นจำนวนถึง 61 คดี แต่เนื่องจาก The Trade Act of 1974 (ฉบับแก้ไขปี ค.ศ. 1994) นี้เป็นกฎหมายการค้าของสหรัฐอเมริกาที่มีผลใช้บังคับในปัจจุบัน คังนั้น ในหัวข้อนี้ จึงเป็นการศึกษาถึงหลักเกณฑ์และลักษณะการใช้มาตรการปกป้องภายใต้ The Trade Act of 1974 (ฉบับแก้ไขปี ค.ศ. 1994) เพื่อประโยชน์ในการวิเคราะห์ต่อไปในบทที่ 4 ว่า ประเทศสหรัฐอเมริกาบัญญัติกฎหมายภายในประเทศภายใต้ The Trade Act of 1974 (ฉบับแก้ไขปี ค.ศ. 1994) โดยอาศัยช่องโหว่ของความตกลงว่ามาตรการปกป้องเพื่อใช้ในเชิงบิดเบือนทางการค้าได้หรือไม่ ซึ่งบทบัญญัติเกี่ยวกับมาตรการปกป้องภายใต้ The Trade Act of 1974 (ฉบับแก้ไขปี ค.ศ. 1994) นี้ บัญญัติไว้ในมาตรา 201 ถึงมาตรา 204³⁵ ซึ่งมีเนื้อหาที่สำคัญดังต่อไปนี้

ก) มาตรา 201 ว่าด้วยเรื่องการค้าและการดำเนินการเพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่อุตสาหกรรมภายในประเทศในการปรับตัวให้เข้ากับการแข่งขันกับสินค้านำเข้า

มาตรา 201 ภายใต้กฎหมายฉบับนี้ เป็นการดำเนินการของประธานาธิบดี ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่อุตสาหกรรมภายในประเทศในการปรับตัวให้เข้ากับการแข่งขันกับสินค้านำเข้า โดยการดำเนินการของประธานาธิบดีนี้เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นหลังจากที่คณะกรรมการได้ไต่สวน และตัดสินเกี่ยวกับความเสียหายอย่างร้ายแรงตามคำร้องขอให้พิจารณาตัดสินว่า สินค้าที่กำลังนำเข้าประเทศสหรัฐอเมริกาในปริมาณที่เพิ่มขึ้นเป็นสาเหตุสำคัญ (Substantial Cause) ของความเสียหายอย่างร้ายแรง หรือคุกคามจนทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศสหรัฐอเมริกาที่ผลิตสินค้าชนิดเดียวกัน หรือสินค้าที่แข่งขันโดย

³⁵ Baker & Mckenzie, "Import Relief (Safeguard) Authorities : Section 201-204 of the Trade Act of 1974 (as amended)," p. 95.

ตรงกับสินค้านำเข้าหรือไม่ จากนั้น คณะกรรมการจะต้องส่งผลการไต่สวนและคำตัดสินดังกล่าวให้แก่ประธานาธิบดี

เมื่อประธานาธิบดีได้รับผลการไต่สวนและคำตัดสินจากคณะกรรมการแล้ว ประธานาธิบดีจะต้องดำเนินการตามที่มาตรา 201 นี้บัญญัติไว้ ดังต่อไปนี้

หากผลการไต่สวนและคำตัดสินของคณะกรรมการที่ส่งมาให้ประธานาธิบดีพบว่า สินค้าที่กำลังนำเข้าประเทศสหรัฐอเมริกาในปริมาณที่เพิ่มขึ้นเป็นสาเหตุสำคัญ (Substantial Cause) ของความเสียหายอย่างร้ายแรง หรือถูกคามจนทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศสหรัฐอเมริกาที่ผลิตสินค้าชนิดเดียวกัน หรือสินค้าที่แข่งขันโดยตรงกับสินค้านำเข้า ประธานาธิบดีจะต้องดำเนินการตามความเหมาะสมและภายในอำนาจของเขา ซึ่งคำตัดสินของประธานาธิบดีนั้นจะทำให้อุตสาหกรรมภายในประเทศได้รับความสะดวกในการปรับตัวให้เข้ากับการแข่งขันกับสินค้านำเข้า และให้ผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจและสังคมมากกว่าค่าใช้จ่าย³⁶

อย่างไรก็ตาม ในการปรับตัวให้เข้ากับการแข่งขันกับสินค้านำเข้าดังกล่าวจะเกิดขึ้นได้ต่อเมื่อ

1) อุตสาหกรรมภายในประเทศสามารถแข่งขันกับสินค้านำเข้าจากประเทศต่าง ๆ ได้ อย่างมีประสิทธิภาพหลังจากที่สิ้นสุดการบรรเทาความเสียหาย หรืออุตสาหกรรมภายในประเทศสามารถนำเอาทรัพยากรไปใช้ในการผลิตสินค้าประเภทอื่นได้โดยใช้วัตถุดิบเดิม (Orderly Transfer of Resources) และ

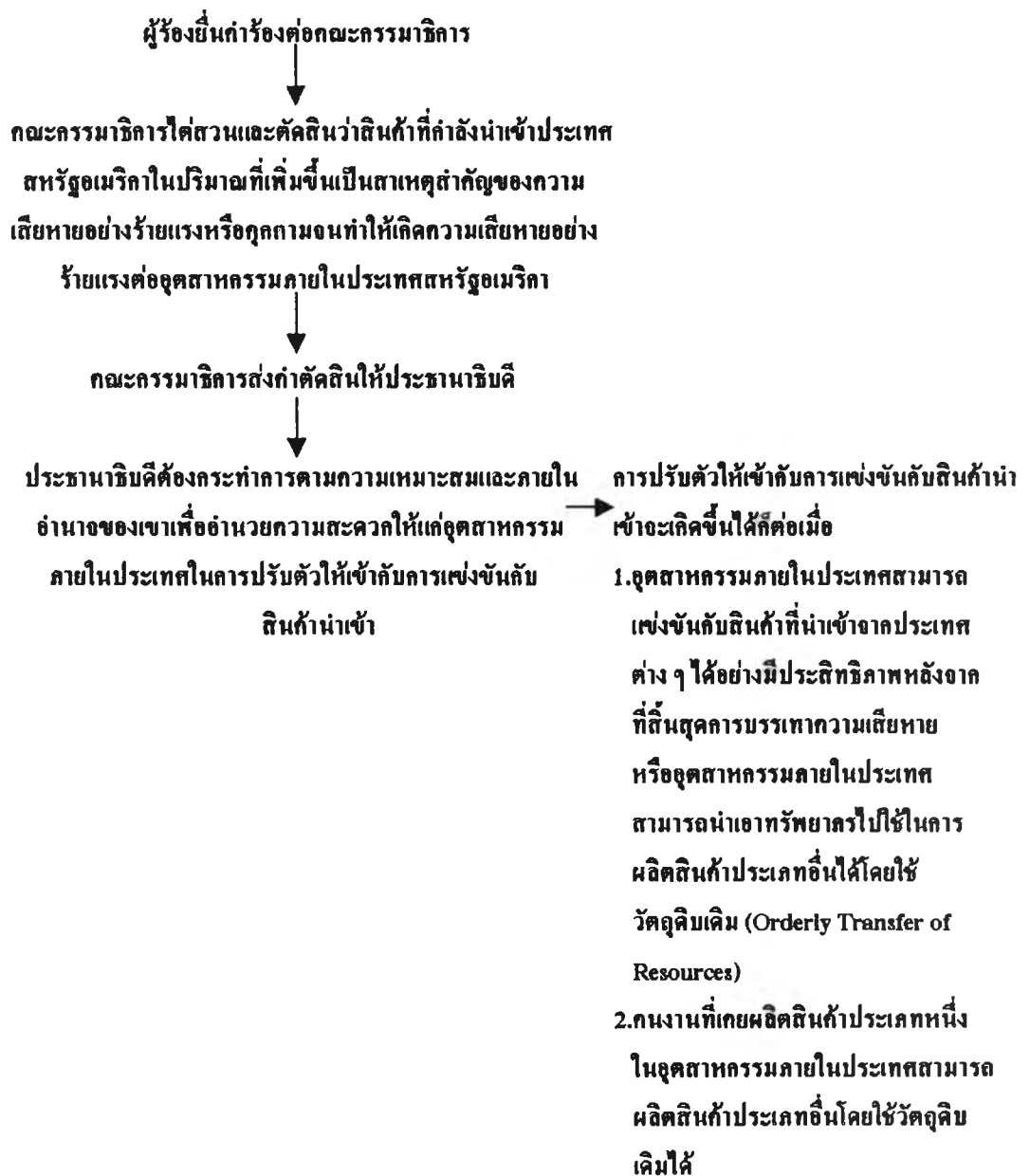
2) คนงานที่เคยผลิตสินค้าประเภทหนึ่งในอุตสาหกรรมภายในประเทศสามารถผลิตสินค้าประเภทอื่นโดยใช้วัตถุดิบเดิมได้

เมื่อครบองค์ประกอบตามที่กล่าวมาในข้างต้น อุตสาหกรรมภายในประเทศอาจจะได้รับการพิจารณาให้ได้รับการปรับตัวเพื่อให้สามารถแข่งขันกับสินค้านำเข้าจากประเทศต่าง ๆ ได้ ถึงแม้ว่าอุตสาหกรรมภายในประเทศนั้นจะไม่ได้มีขนาดและไม่มียุทธศาสตร์ที่เหมือนเดิมในขณะที่คณะกรรมการเริ่มการไต่สวน³⁷

³⁶ 19 U.S.C. 2251 (a) ภายใต้ The Trade Act of 1974 (ฉบับแก้ไขปี ค.ศ. 1994)

³⁷ 19 U.S.C. 2251 (b) ภายใต้ The Trade Act of 1974 (ฉบับแก้ไขปี ค.ศ. 1994)

มาตรา 201 ภายใต้ The Trade Act of 1974 (ฉบับแก้ไขปี ค.ศ.1994)
การดำเนินการเพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่อุตสาหกรรมภายในประเทศ
ในการปรับตัวให้เข้ากับการแข่งขันกับสินค้านำเข้า

ข) มาตรา 202 ว่าด้วยเรื่องการได้สวน การพิจารณาตัดสิน และข้อเสนอของคณะกรรมการ

เนื้อหาของมาตรา 202 นี้ กล่าวถึง บทบาทของคณะกรรมการในการได้สวนและพิจารณาตัดสินว่า สินค้าที่กำลังนำเข้าประเทศสหรัฐอเมริกาในปริมาณที่เพิ่มขึ้นเป็นสาเหตุสำคัญ (Substantial Cause) ที่ทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรง หรือถูกความจนทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศที่ผลิตสินค้าชนิดเดียวกัน หรือสินค้าที่แข่งขันโดยตรงกับสินค้าที่นำเข้าหรือไม่ และเมื่อคณะกรรมการพิจารณาตัดสินแล้ว คณะกรรมการจะต้องส่งผลการได้สวนและคำตัดสิน พร้อมทั้งข้อเสนอเกี่ยวกับการบรรเทาความเสียหายอย่างร้ายแรงให้แก่ประธานาธิบดี ซึ่งเนื้อหาตามที่กล่าวมานี้ แบ่งเป็นขั้นตอนได้ดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 การยื่นคำร้องและแผนการปรับตัวเพื่อใช้ในการแข่งขันกับสินค้านำเข้า

คำร้องภายใต้กฎหมายฉบับนี้แบ่งได้ 2 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 ได้แก่ คำร้องขององค์การการค้า บริษัท สหภาพที่ได้รับการรับรอง หรือกลุ่มคนงานที่เป็นตัวแทนของอุตสาหกรรมภายในประเทศ ซึ่งอาจจะยื่นคำร้อง (วัตถุประสงค์ของการยื่นภายใต้กฎหมายฉบับนี้ คือ เพื่ออำนวยความสะดวกในการปรับตัวให้เข้ากับการแข่งขันกับสินค้านำเข้า) หรือแผนการปรับตัวเพื่ออำนวยความสะดวกในการแข่งขันกับสินค้านำเข้าให้แก่คณะกรรมการผู้เกี่ยวข้องเท่านั้น หรือยื่นคำร้องต่อทั้งคณะกรรมการและผู้แทนทางการค้าก็ได้ แต่ก่อนที่ผู้ร้องนั้นจะยื่นแผนการปรับตัวดังกล่าวให้แก่คณะกรรมการ ผู้ร้องอาจจะปรึกษารื้อกับผู้แทนทางการค้าและเจ้าหน้าที่จากหน่วยงานของรัฐบาลกลาง (Federal Agency) เพื่อประเมินว่าข้อเสนอที่กล่าวไว้ในแผนการปรับตัวของผู้ร้องนั้นเพียงพอหรือไม่ โดยพิจารณาว่า แผนการปรับตัวดังกล่าวสัมพันธ์หรือสอดคล้องกับวิธีการบรรเทาความเสียหายที่จะใช้หรือไม่ ซึ่งในการปรึกษาหารือนี้ ผู้แทนทางการค้าจะต้องเข้าร่วมประชุมเพื่อกำหนดแนวทางในการให้ความช่วยเหลือให้แก่ผู้ร้อง รวมทั้งตีพิมพ์ผลการประชุมนั้นลงใน Federal Register³⁸

³⁸ 19 U.S.C. 2252 (a) ภายใต้ The Trade Act of 1974 (ฉบับแก้ไขปี ค.ศ. 1994)

กลุ่มที่ 2 ได้แก่ คำร้องของประธานาธิบดี หรือผู้แทนทางการค้า มติของคณะกรรมการการเงิน การคลังของสภาผู้แทนราษฎร (Committee on Ways and Means of the House of Representatives) หรือมติของคณะกรรมการด้านการเงินของวุฒิสภา (Committee on Finance of the Senate) หรือคณะกรรมการเป็นผู้ริเริ่มเอง ซึ่งคำร้องของกลุ่มนี้ต้องยื่นต่อคณะกรรมการเท่านั้น

ขั้นตอนที่ 2 การไต่สวน และการพิจารณาตัดสินของคณะกรรมการ

เมื่อคณะกรรมการได้รับคำร้องตามที่กล่าวไว้ในขั้นตอนที่ 1 แล้ว คณะกรรมการจะต้องไต่สวนเพื่อพิจารณาตัดสินว่า สินค้าที่กีดกันนำเข้าประเทศสหรัฐอเมริกาในปริมาณที่เพิ่มขึ้นเป็นสาเหตุสำคัญ (Substantial Cause) ของความเสียหายอย่างร้ายแรง หรือคุกคามจนทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศที่ผลิตสินค้าชนิดเดียวกัน หรือสินค้าที่แข่งขันโดยตรงกับสินค้านำเข้าหรือไม่ ซึ่งคณะกรรมการจะต้องพิจารณาตัดสินภายในเวลา 120 วันหลังจากวันที่ได้มีการยื่นคำร้อง แต่หากก่อน 100 วันหลังจากวันที่ได้มีการยื่นคำร้อง คณะกรรมการพิจารณาเห็นว่า การไต่สวนในคดีนี้มีความซับซ้อน คณะกรรมการจะต้องพิจารณาตัดสินภายในเวลา 150 วันหลังจากวันที่ได้มีการยื่นคำร้อง ซึ่งในการดำเนินการไต่สวนนี้ จะรวมถึงการที่คณะกรรมการประกาศเกี่ยวกับกระบวนการไต่สวนลงใน Federal Register และจัดทำประชาพิจารณ์โดยให้กลุ่มที่มีส่วนได้เสีย รวมทั้งผู้บริโภครวมที่มีส่วนได้เสียได้มีโอกาสแสดงหลักฐาน แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับแผนการปรับตัวเพื่อใช้ในการแข่งขันกับสินค้านำเข้า (ถ้ามี) และมีโอกาสในการให้คำตอบต่อการนำเสนอของคนอื่น ๆ ด้วย³⁹

ในการพิจารณาตัดสินตามคำร้องดังกล่าว คณะกรรมการจะต้องคำนึงถึงปัจจัยต่าง ๆ ทางเศรษฐกิจทั้งหมดที่เกี่ยวข้อง รวมทั้ง ข้อ A ถึงข้อ C (แต่ไม่จำกัดเฉพาะ ข้อ A ถึงข้อ C)

(A) เมื่อคำนึงถึง “ความเสียหายอย่างร้ายแรง”⁴⁰ พิจารณาได้จาก (1) ทำให้อุตสาหกรรม

³⁹ 19 U.S.C. 2252 (b) ภายใต The Trade Act of 1974 (ฉบับแก้ไขปี ค.ศ. 1994)

⁴⁰ คำว่า “ความเสียหายอย่างร้ายแรง” หมายถึง ความเสียหายในประการสำคัญทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับอุตสาหกรรมภายในประเทศ (19 U.S.C. 2252 (c)(6) ภายใต The Trade Act of 1974 (ฉบับแก้ไขปี ค.ศ. 1994))

สาหรณรมภยในประเทศต้องหุคการผลิตสินค้ำ⁴¹ (2) บริษัทจำนวนมกไม่สมารถหำก้ำไรจกการผลิตสินค้ำได้ และ(3) ทำใ้คนว่างงำน หรือทำใ้คนงำนของอุตสภกรณมดั่งกล่ำวไม่มีงำนทำ

(B) เมื่อกำนิ้งถึง “การคูกค้ำมจนทำใ้เกิดควมเสีหยออย่างร้ำยแรง”⁴² พิจรณมได้จก (1) ขอดขยลคดง (2) ทำใ้สินค้ำคงคั่งมีจำนวนเพิ่มข้ขึ้นเรื้อย ๆ เนื่องจกขยสินค้ำได้น้อยลง (3) แนวน้มการผลิต ก้ำไร ก้ำจ้ำง หรือการจ้ำงงำนลคดต่ำลง (4) บริษัทต่ง ๆ ไม่มีเงินทุนเพีงพอที่จะนำมำใ้ในการปร้บ รงงำนและอุปกรณ์ในรงงำนภยในประเทศที่มีอยู่ใ้ท้นสมัขหรือไม่สามารถรักษาระค้บของค้ำใช้จ้ำยในการค้ันคว้ำและการพัฒนาได้ และ (5) ประเทศผู้ต่งออกได้เปลี่นเปล่งตลคคหลักในการต่งออกสินค้ำจกประเทศอื่นมำเป็นประเทศสหรัฐอเมริกา (ประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นตลคคหลักของประเทศผู้ต่งออกสินค้ำนั้น) ซึ่งจะทำใ้มีการนำสินค้ำเข้าประเทศสหรัฐอเมริกาเพิ่มข้ขึ้น⁴³ และ

(C) เมื่อกำนิ้งถึง “สภเหตุส้ำคัญ” (Substantial Cause) พิจรณมได้จก สินค้ำนำเท้เพิ่มข้ขึ้น ไม่ว่าจะเป็นปริมณที่เพิ่มข้ขึ้นจริง หรือคดเปรียบเทีขบกับการผลิตภยในประเทศ และผู้ผลิตภยในประเทศขยสินค้ำในตลคคภยในประเทศได้น้อยลง

---

⁴¹ ค่ำว “การทำใ้อุตสภกรณมภยในประเทศต้องหุคขงัก” หมบวมถึง การปิดรงงำน หรือการใช้ควมสมารถในการผลิตค้ำก่ำที่เคขทำได้ (19 U.S.C. 2252 (c)(3) ภยใต้ The Trade Act of 1974 (ฉบับแก้ใ้ปี ค.ศ. 1994))

⁴² ค่ำว “การคูกค้ำมจนทำใ้เกิดควมเสีหยออย่างร้ำยแรง” หมบถึง ควมเสีหยออย่างร้ำยแรงที่ใกล้จะเกิดข้ขึ้น (19 U.S.C. 2252 (c)(6) ภยใต้ The Trade Act of 1974 (ฉบับแก้ใ้ปี ค.ศ. 1994))

⁴³ 19 U.S.C. 2252 (c)(1)(A) - (B) ภยใต้ The Trade Act of 1974 (ฉบับแก้ใ้ปี ค.ศ. 1994) การมีหรือไม่มีป้จจยคด ๆ ตมที่ข้อ A และข้อ B ก้ำหนดใ้คณกรรมธกรพิจรณมนั้น ไม่ได้เป็นค้วก้ำหนดคว้ำสินค้ำที่ก้ำล้งนำเข้าประเทศสหรัฐอเมริกาในปริมณที่เพิ่มข้ขึ้นเป็นสภเหตุส้ำคัญ (Substantial Cause) ของควมเสีหยออย่างร้ำยแรง หรือคูกค้ำมจนทำใ้เกิดควมเสีหยออย่างร้ำยแรงต่ออุตสภกรณมภยในประเทศ (19 U.S.C. 2252 (c)(6) ภยใต้ The Trade Act of 1974 (ฉบับแก้ใ้ปี ค.ศ. 1994))

นอกจากปัจจัยต่าง ๆ ที่กล่าวในข้างต้น คณะกรรมการจะต้องคำนึงถึงสถานการณ์ของอุตสาหกรรมภายในประเทศตามวงจรทางธุรกิจที่เกี่ยวข้อง (The Relevant Business Cycle) แต่จะต้องไม่รวมเอาสาเหตุของการลดความต้องการสินค้าอันเนื่องมาจากเศรษฐกิจภายในประเทศสหรัฐอเมริกาตกต่ำมาเป็นสาเหตุเดียวของความเสียหายอย่างร้ายแรง หรือถูกคามจนทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศ และคณะกรรมการจะต้องตรวจสอบปัจจัยต่าง ๆ นอกเหนือไปจากสินค้านำเข้า ซึ่งอาจจะเป็นสาเหตุของความเสียหายอย่างร้ายแรง หรือถูกคามจนทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศ

ส่วนในการพิจารณาว่า อุตสาหกรรมใดเป็นอุตสาหกรรมภายในประเทศ⁴ ที่ผลิตสินค้าชนิดเดียวกัน หรือสินค้าที่แข่งขันโดยตรงกับสินค้านำเข้า คณะกรรมการพิจารณาได้จากกรณีดังต่อไปนี้

(A) ในกรณีที่ผู้ผลิตสินค้าภายในประเทศใช้สินค้านำเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของการผลิตสินค้าภายในประเทศ คณะกรรมการจะต้องถือว่าเป็นอุตสาหกรรมภายในประเทศเฉพาะส่วนที่ผลิตภายในประเทศเท่านั้น

(B) ในกรณีที่ผู้ผลิตภายในประเทศผลิตสินค้ามากกว่าหนึ่งประเภท คณะกรรมการอาจจะถือว่าเป็นอุตสาหกรรมภายในประเทศเฉพาะส่วน หรือส่วนย่อยของสินค้าที่เป็นสินค้าชนิดเดียวกัน หรือสินค้าที่แข่งขันโดยตรงกับสินค้านำเข้า

(C) ในกรณีที่มีผู้ผลิตสินค้าภายในประเทศหนึ่งราย หรือมากกว่านั้น ซึ่งเป็นผู้ผลิตสินค้าชนิดเดียวกัน หรือสินค้าที่แข่งขันโดยตรงกับสินค้านำเข้าในบริเวณพื้นที่ที่สำคัญของประเทศสหรัฐอเมริกา และสิ่งอำนวยความสะดวกในการผลิตสินค้าของผู้ผลิตนั้นเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญของอุตสาหกรรมภายในประเทศสหรัฐอเมริกา และเป็นสินค้าที่จำหน่ายในพื้นที่นั้น ในขณะที่สินค้านำเข้าก็มีปริมาณมากในพื้นที่นั้นด้วย คณะกรรมการอาจจะถือว่าเป็นอุตสาหกรรมภายในประเทศ

---

⁴ คำว่า “อุตสาหกรรมภายในประเทศ” หมายถึง ผู้ผลิตทั้งหมดที่ผลิตสินค้าชนิดเดียวกัน หรือสินค้าที่แข่งขันโดยตรงกับสินค้านำเข้า หรือผู้ผลิตที่ผลิตโดยรวมของสินค้านั้นเป็นสัดส่วนสำคัญของผลผลิตภายในประเทศทั้งหมดของสินค้านั้น รวมถึง ผู้ผลิตที่อยู่ในเขตครอบครองของประเทศสหรัฐอเมริกา (19 U.S.C. 2252 (c)(6) ภายใต้ The Trade Act of 1974 (ฉบับแก้ไขปี ค.ศ. 1994))

เฉพาะส่วนที่ผลิตในพื้นที่ดังกล่าวเท่านั้น ซึ่งในการดำเนินการไต่สวนนี้ คณะกรรมการจะต้องจัดทำประชาพิจารณ์ และให้กลุ่มคนที่มีส่วนได้เสียได้มีโอกาสแสดงหลักฐาน และแสดงความคิดเห็น

ขั้นตอนที่ 3 การทำข้อเสนอของคณะกรรมการ

หากคณะกรรมการพิจารณาตัดสินยืนยันว่า สินค้าที่กำลังนำเข้าประเทศสหรัฐอเมริกาในปริมาณที่เพิ่มขึ้นเป็นสาเหตุสำคัญของความเสียหายอย่างร้ายแรง หรือคุกคามจนทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศ คณะกรรมการจะต้องเสนอวิธีการบรรเทาความเสียหายที่จะใช้ในการบรรเทาความเสียหายอย่างร้ายแรง หรือคุกคามจนทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศ และเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดในการอำนวยความสะดวกให้แก่อุตสาหกรรมภายในประเทศในการปรับตัวให้เข้ากับการแข่งขันกับสินค้านำเข้า โดยคณะกรรมการสามารถเสนอวิธีการบรรเทาความเสียหายต่อประธานาธิบดีได้ ดังนี้

- 1) เพิ่ม หรือบังคับใช้ทางภาษีกับสินค้านำเข้า
- 2) เก็บภาษีในโควตากับสินค้านั้น
- 3) เปลี่ยนแปลง แก๊ว หรือกำหนดข้อจำกัดปริมาณการนำสินค้านำเข้าประเทศ

สหรัฐอเมริกา

4) มาตรการที่ใช้ในการปรับตัวหนึ่งมาตรการ หรือมากกว่านั้น รวมทั้งการให้ความช่วยเหลือด้านปรับตัวทางการค้า หรือ

- 5) เสนอวิธีการบรรเทาความเสียหายตามที่กล่าวมาในข้างต้นตามที่เห็นสมควร

นอกจากนี้ คณะกรรมการอาจจะเสนอให้ประธานาธิบดีเริ่มการเจรจาประเทศต่าง ๆ เพื่อแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับสาเหตุหลักของการนำสินค้านำเข้าประเทศสหรัฐอเมริกาในปริมาณที่เพิ่มขึ้น หรือเจรจาเกี่ยวกับการหลีกเลี่ยงจากความเสียหายอย่างร้ายแรง หรือการคุกคามจนทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรง หรือดำเนินการใด ๆ ตามกฎหมายที่เป็นการอำนวยความสะดวก

สะดวกให้อุตสาหกรรมภายในประเทศในการปรับตัวให้เข้ากับการแข่งขันกับสินค้านำเข้า⁴⁵

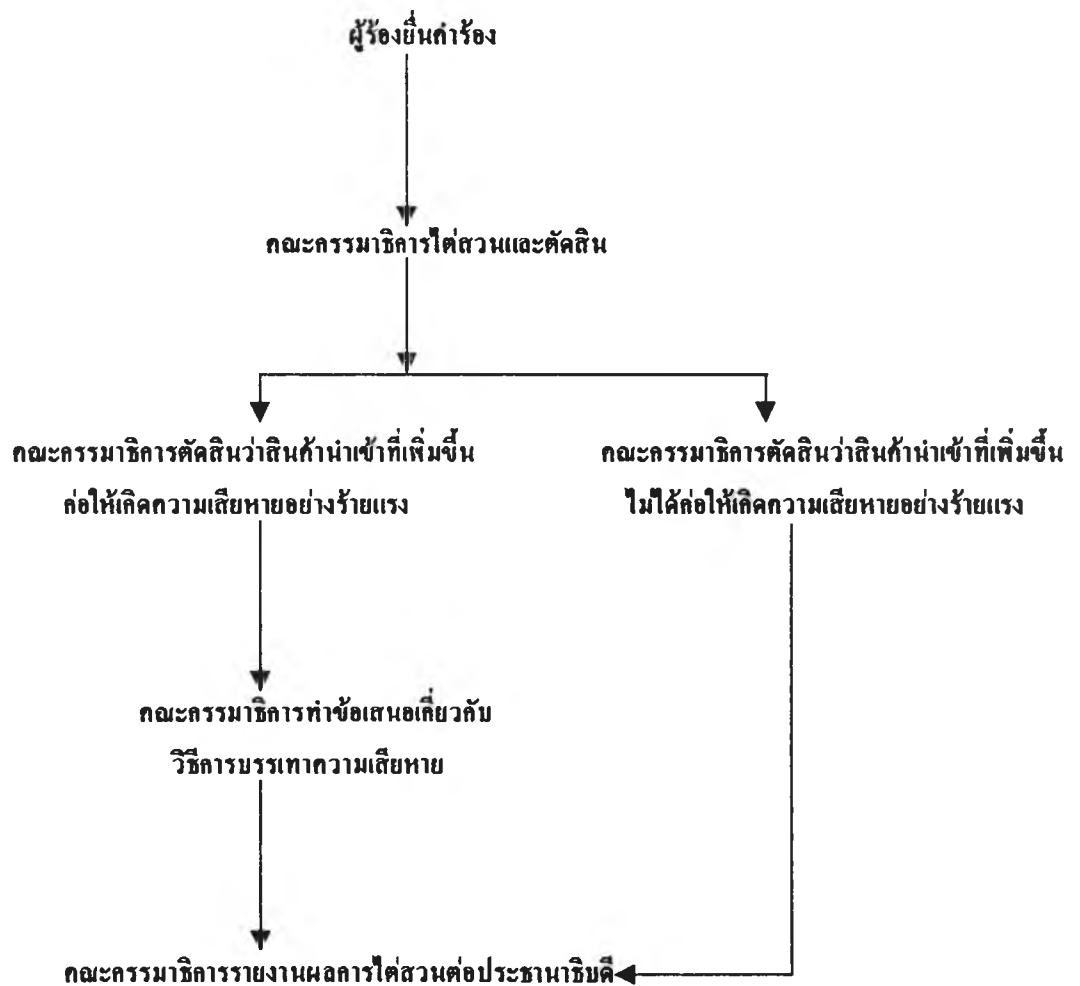
ขั้นตอนที่ 4 คณะกรรมการรายงานผลการไต่สวนต่อประธานาธิบดี

เมื่อคณะกรรมการพิจารณาตัดสินและทำข้อเสนอแล้ว คณะกรรมการจะต้องรายงานผลการไต่สวน รวมถึงข้อเสนอเกี่ยวกับการบรรเทาความเสียหายต่อประธานาธิบดี โดยคณะกรรมการจะต้องยื่นรายงานดังกล่าวต่อประธานาธิบดีภายในเวลา 180 วันหลังจากวันที่ได้มีการยื่นคำร้อง

---

⁴⁵ 19 U.S.C. 2252 (f) ภายใต้ The Trade Act of 1974 (ฉบับแก้ไขปี ค.ศ. 1994)

มาตรา 202 ภายใต้ The Trade Act of 1974 (ฉบับแก้ไขปี ค.ศ. 1994)
การไต่สวน การพิจารณาตัดสิน และการเสนอของคณะกรรมการการค้าระหว่างประเทศ

จากเนื้อหาในมาตรา 202 (ตามที่กล่าวในข้างต้น) เป็นการกำหนดให้คณะกรรมการพิจารณาตัดสินเกี่ยวกับการบรรเทาความเสียหายในกรณีที่เป็นสถานการณ์ทั่วไป แต่ในมาตรา 202 นี้ยังได้กล่าวถึง การพิจารณาตัดสินเกี่ยวกับการบรรเทาความเสียหายชั่วคราว⁴⁶ ในกรณีที่เป็นสถานการณ์ฉุกเฉิน หรือในกรณีที่เป็นสินค้าทางการเกษตรที่นำเข้าได้ง่าย ดังต่อไปนี้ คือ

1) กรณีที่เป็นสินค้าทางการเกษตรที่นำเข้าได้ง่าย⁴⁷ ซึ่งแบ่งเป็นขั้นตอนได้ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การยื่นคำร้องเพื่อขอให้มีการบรรเทาความเสียหายชั่วคราว

ผู้ร้องซึ่งเป็นตัวแทนของอุตสาหกรรมภายในประเทศที่ผลิตสินค้าทางการเกษตรที่นำเข้าได้ง่าย หรือสินค้าจำพวก Citrus (Citrus Product)⁴⁸ ซึ่งเป็นสินค้าชนิดเดียวกัน หรือ

⁴⁶ คำว่า “การบรรเทาความเสียหายชั่วคราว” หมายความว่า 1) การเพิ่มหรือบังคับใช้ทางภาษี 2) การเปลี่ยนแปลง หรือการกำหนดข้อจำกัดปริมาณการนำสินค้าเข้าประเทศสหรัฐอเมริกา หรือ 3) ดำเนินการตามข้อ 1 – 2 รวมกัน (19 U.S.C. 2252 (d)(5) ภายใต้ The Trade Act of 1974 (ฉบับแก้ไขปี ค.ศ. 1994))

⁴⁷ คำว่า “สินค้าทางการเกษตรที่นำเข้าได้ง่าย” หมายถึง สินค้าทางการเกษตรใด ๆ รวมถึงสินค้าที่มาจากปศุสัตว์ ซึ่งผู้แทนทางการค้ากำหนดโดยพิจารณาว่า สินค้านั้น 1) มีช่วงอายุในการจำหน่ายในระยะสั้นหรือไม่ (a short life) 2) มีฤดูกาลเพาะปลูกสั้นหรือไม่ 3) มีช่วงเวลาในการวางตลาดสั้นหรือไม่ (a short marketing period) หรือพิจารณาว่าสินค้านั้นถือเป็นสินค้าทางการเกษตรตามที่กฎหมายกำหนดไว้หรือไม่ หรือพิจารณาจากปัจจัยต่าง ๆ ที่ผู้แทนทางการค้าเห็นว่าเหมาะสม อย่างไรก็ตาม การมีหรือไม่มีปัจจัยใด ๆ ตามที่กล่าวมาในข้างต้นเพื่อให้ผู้แทนทางการค้าพิจารณานั้นไม่ได้หมายความว่า สินค้านั้นไม่ใช่สินค้าทางการเกษตรที่นำเข้าได้ง่าย (19 U.S.C. 2252 (d)(5) ภายใต้ The Trade Act of 1974 (ฉบับแก้ไขปี ค.ศ. 1994))

⁴⁸ คำว่า “สินค้าจำพวก (Citrus Product)” หมายถึง ส้มหรือองุ่นที่ผ่านกรรมวิธีการผลิต หรือน้ำส้มคั้น หรือองุ่นคั้น รวมถึงผลิตภัณฑ์ที่สกัดมาจากส้มหรือองุ่น (19 U.S.C. 2252 (d)(5) ภายใต้ The Trade Act of 1974 (ฉบับแก้ไขปี ค.ศ. 1994))

สินค้าที่แข่งขันโดยตรงกับสินค้านำเข้า อาจจะเป็นคำร้องต่อผู้แทนทางการค้า ซึ่งภายในเวลา 21 วัน หลังจากได้รับคำร้อง ผู้แทนทางการค้าจะต้องตรวจสอบลักษณะของสินค้านำเข้าว่า

- 1) สินค้านำเข้านั้นเป็นสินค้าทางการเกษตร หรือสินค้าจำพวกCitrus หรือไม่ และ
- 2) มีสิ่งใดที่แสดงให้เห็นหรือไม่ว่าสินค้านั้นกำลังนำเข้าประเทศสหรัฐอเมริกาในปริมาณที่เพิ่มขึ้นซึ่งเป็นสาเหตุสำคัญ (Substantial Cause) หรือน่าจะเป็นสาเหตุสำคัญของความเสียหายอย่างร้ายแรง หรือถูกความจนทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศ

หากสินค้านำเข้านั้นเป็นไปตามลักษณะที่กล่าวมาในข้อ 1 และข้อ 2 ผู้แทนทางการค้าจะต้องร้องขอให้คณะกรรมการตรวจสอบและได้สวนสินค้านำเข้าดังกล่าวต่อไป⁴⁹

ขั้นตอนที่ 2 คณะกรรมการได้สวน

เมื่อได้รับคำร้องจากผู้แทนทางการค้าแล้ว ไม่ช้ากว่า 21 วันหลังจากวันที่มีการยื่นคำร้อง คณะกรรมการจะต้องพิจารณาตัดสินว่า

- 1) สินค้านำเข้าที่เพิ่มขึ้น (ไม่ว่าจะเป็นปริมาณที่แท้จริง หรือโดยเปรียบเทียบกับการผลิตภายในประเทศ) ซึ่งเป็นสินค้าทางการเกษตรที่เน่าเสียได้ง่าย หรือสินค้าจำพวกCitrus นั้นเป็นสาเหตุสำคัญของความเสียหายอย่างร้ายแรง หรือถูกความจนทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศที่ผลิตสินค้าทางการเกษตรที่เน่าเสียได้ง่าย หรือสินค้าจำพวกCitrus ซึ่งเป็นสินค้าชนิดเดียวกัน หรือสินค้าที่แข่งขันโดยตรงกับสินค้านำเข้าหรือไม่ และ
- 2) ความเสียหายอย่างร้ายแรงนั้นน่าจะยากที่จะแก้ไขด้วยเหตุผลที่สินค้านั้นเป็นสินค้าทางการเกษตรที่เน่าเสียได้ง่าย ซึ่งเป็นสินค้าชนิดเดียวกัน หรือสินค้าที่แข่งขันโดยตรงกับสินค้านำเข้าหรือไม่ หรือความเสียหายอย่างร้ายแรงนั้นไม่สามารถป้องกันได้ทันเวลา หากต้องรอการได้สวนของคณะกรรมการและการดำเนินการของประธานาธิบดีเกี่ยวกับการบรรเทาความเสียหายอย่างร้ายแรงนั้นหรือไม่ (เป็นไปตามเงื่อนไขข้อใดข้อหนึ่งก็ได้)

⁴⁹ 19 U.S.C. 2252 (d)(1) ภายใต้อันตราการค้าของปี 1974 (ฉบับแก้ไขปี ค.ศ. 1994)

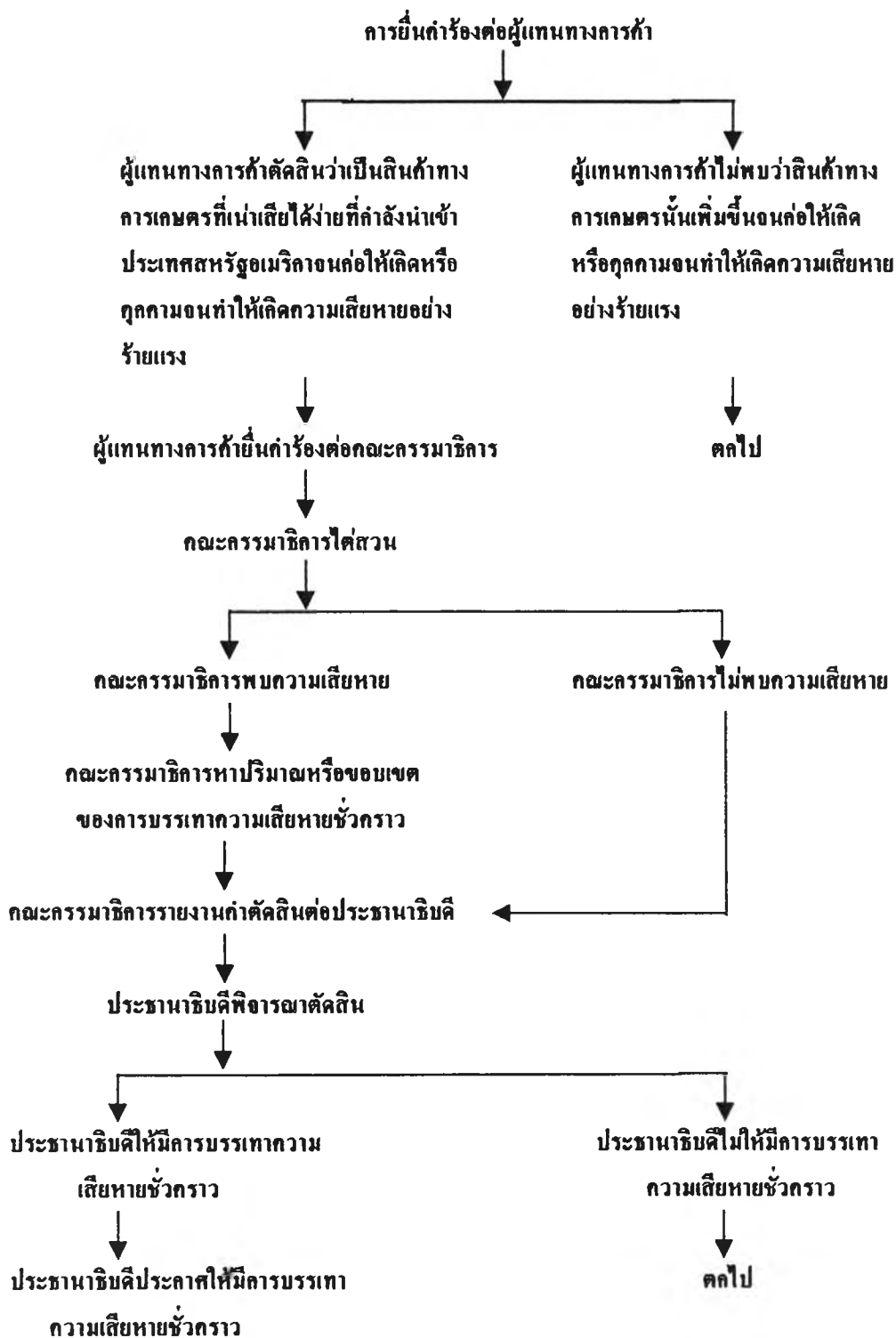
ในการพิจารณาตัดสิน หากคณะกรรมการการตัดสินยื่นข้อตามเงื่อนไขที่กล่าวในข้างต้น คณะกรรมการจะต้องหาปริมาณ หรือขอบเขตของการบรรเทาความเสียหายชั่วคราว ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อป้องกัน หรือเยียวยาความเสียหายอย่างร้ายแรง โดยคณะกรรมการจะต้องใช้มาตรการในรูปของการเพิ่ม หรือบังคับใช้ทางภาษีกับสินค้านำเข้า ถ้ารูปแบบของการบรรเทาความเสียหายนั้นจะสามารถทำได้ และจะเป็นการป้องกันหรือเยียวยาความเสียหายอย่างร้ายแรง จากนั้น คณะกรรมการจะต้องรายงานคำตัดสินของเขาต่อประธานาธิบดีโดยทันที

ขั้นตอนที่ 3 การดำเนินการของประธานาธิบดี

ภายในเวลา 7 วันหลังจากได้รับรายงานคำตัดสินของคณะกรรมการแล้ว หากประธานาธิบดีพิจารณาเห็นว่า มีเหตุผลสมควรในการบรรเทาความเสียหาย และหลังจากพิจารณารายงานของคณะกรรมการที่ตัดสินให้บรรเทาความเสียหายชั่วคราว ประธานาธิบดีจะต้องประกาศให้มีการบรรเทาความเสียหายชั่วคราวตามที่ประธานาธิบดีเห็นว่าจำเป็นเพื่อป้องกันหรือเยียวยาความเสียหายอย่างร้ายแรงให้แก่อุตสาหกรรมภายในประเทศนั้น

การบรรเทาความเสียหายชั่วคราว

1. กรณีที่เป็นสินค้าทางการเกษตรที่นำเข้าได้ง่าย

2) กรณีที่เป็นสถานการณ์ฉุกเฉิน ซึ่งแบ่งเป็นขั้นตอนได้ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การยื่นคำร้องเพื่อขอให้มีการบรรเทาความเสียหายชั่วคราว

ผู้ร้องยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการ โดยในคำร้องอ้างว่ามีสถานการณ์ฉุกเฉินเกิดขึ้น และขอให้มีการบรรเทาความเสียหายชั่วคราว

ขั้นตอนที่ 2 คณะกรรมการได้สวน

เมื่อคณะกรรมการได้รับคำร้องแล้ว ไม่ช้ากว่า 60 วันหลังจากวันที่มีการยื่นคำร้อง คณะกรรมการจะต้องพิจารณาตัดสินว่า

- 1) มีหลักฐานที่แสดงให้เห็นชัดเจนว่าสินค้านำเข้าที่เพิ่มขึ้น (ไม่ว่าจะเป็นปริมาณที่แท้จริง หรือโดยเปรียบเทียบกับการผลิตภายในประเทศ) นั้นเป็นสาเหตุสำคัญ (Substantial Cause) ของความเสียหายอย่างร้ายแรง หรือถูกคามจนทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศที่ผลิตสินค้าชนิดเดียวกัน หรือสินค้าที่แข่งขันโดยตรงกับสินค้านำเข้าหรือไม่ และ
- 2) ความล่าช้าในการได้สวนจะก่อให้เกิดความเสียหายแก่อุตสาหกรรมนั้น ซึ่งยากแก่การแก้ไขหรือไม่⁵⁰

หากคณะกรรมการพิจารณาตัดสินขั้นต้นตามที่กล่าวมาในข้อ 1 และข้อ 2 คณะกรรมการจะต้องหาปริมาณ หรือขอบเขตในการบรรเทาความเสียหายชั่วคราว ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อป้องกันหรือเยียวยาความเสียหายอย่างร้ายแรงให้แก่อุตสาหกรรมนั้น โดยคณะกรรมการจะต้องใช้มาตรการในรูปของการเพิ่มภาษี หรือบังคับใช้ทางภาษี ถ้ารูปแบบของการบรรเทาความเสียหายนั้นสามารถทำได้ และจะเป็นวิธีการป้องกันหรือเยียวยาความเสียหายอย่างร้ายแรง⁵¹ จากนั้น คณะกรรมการจะต้องรายงานคำตัดสินของเขาต่อประธานาธิบดีโดยทันที⁵²

⁵⁰ 19 U.S.C. 2252 (d)(2)(A) ภายใต้ The Trade Act of 1974 (ฉบับแก้ไขปี ค.ศ. 1994)

⁵¹ 19 U.S.C. 2252 (d)(2)(B) ภายใต้ The Trade Act of 1974 (ฉบับแก้ไขปี ค.ศ. 1994)

⁵² 19 U.S.C. 2252 (d)(2)(C) ภายใต้ The Trade Act of 1974 (ฉบับแก้ไขปี ค.ศ. 1994)

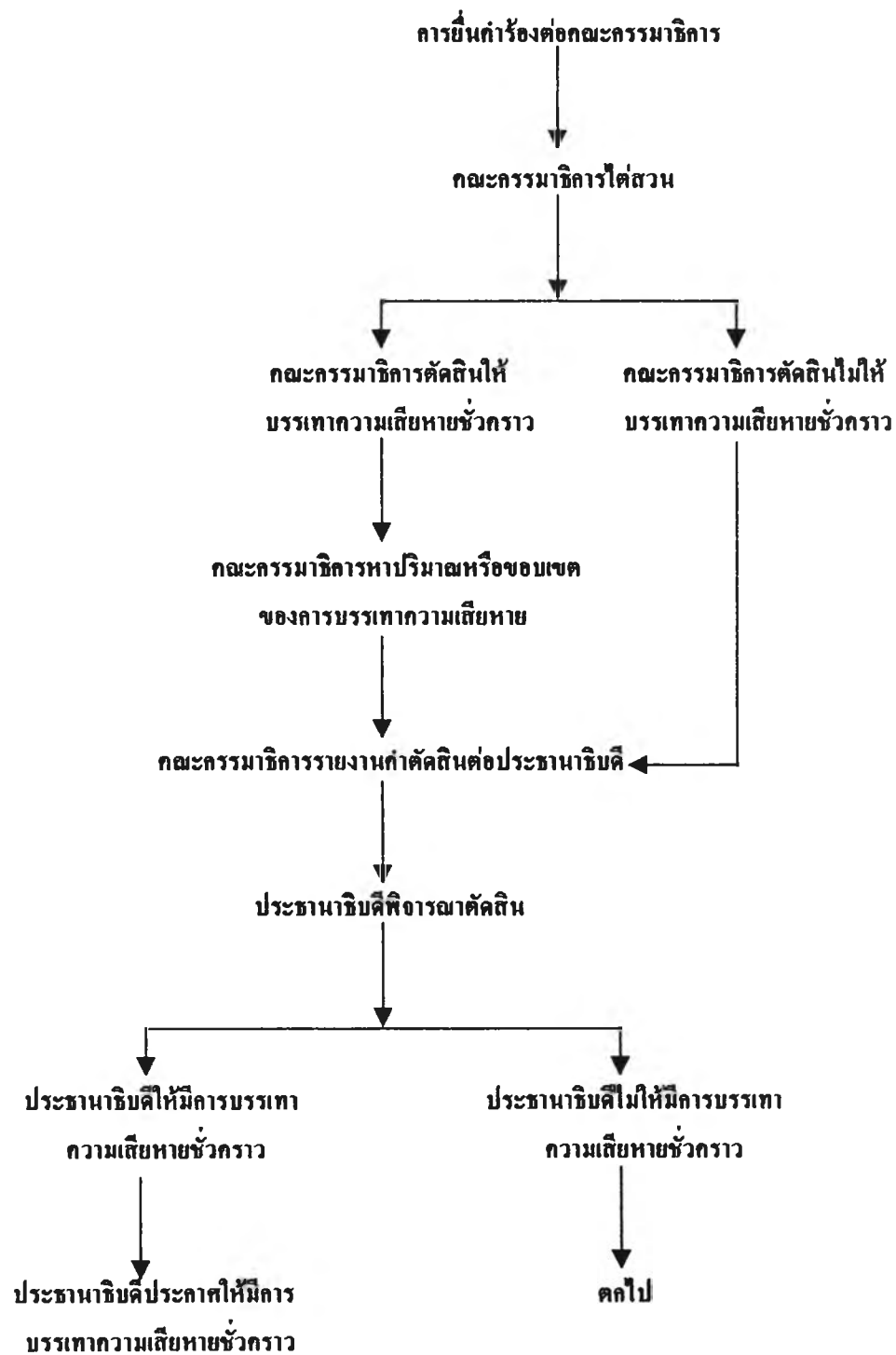
ขั้นตอนที่ 3 การดำเนินการของประธานาธิบดี

ภายในเวลา 30 วันหลังจากได้รับรายงานจากคณะกรรมการ หากประธานาธิบดีพิจารณาเห็นว่า มีเหตุผลสมควรในการบรรเทาความเสียหายชั่วคราว และหลังจากพิจารณารายงานของคณะกรรมการที่ตัดสินใจให้มีการบรรเทาความเสียหายชั่วคราว ประธานาธิบดีจะต้องประกาศให้มีการบรรเทาความเสียหายชั่วคราวตามที่ประธานาธิบดีพิจารณาเห็นว่าจำเป็นเพื่อป้องกัน หรือเยียวยาความเสียหายอย่างร้ายแรง โดยวิธีการบรรเทาความเสียหายชั่วคราวนั้นจะต้องใช้วิธีเพิ่ม หรือบังคับใช้ทางภาษีกับสินค้านำเข้าเป็นระยะเวลาไม่เกินกว่า 200 วัน⁵³

---

⁵³ 19 U.S.C. 2252 (d)(2)(D) ภายใต้อันตราชาติการค้าปี 1974 (ฉบับแก้ไขปี ค.ศ. 1994)

2.กรณีที่เป็นสถานการณ์ฉุกเฉิน

ค) มาตรา 203 ว่าด้วยเรื่องการดำเนินการของประธานาธิบดีหลังจากการพิจารณาตัดสินเกี่ยวกับความเสียหายอย่างร้ายแรง

บทบัญญัติในมาตรา 203 นี้ กล่าวถึง การดำเนินการของประธานาธิบดีหลังจากที่คณะกรรมการพิจารณาตัดสินเกี่ยวกับความเสียหายอย่างร้ายแรงแล้ว และได้ส่งผลการไต่สวนนั้นมายังประธานาธิบดีเพื่อให้พิจารณาตัดสินเกี่ยวกับความเสียหายอย่างร้ายแรงต่อไป ซึ่งแบ่งเนื้อหาออกเป็นขั้นตอน ได้ดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 ประธานาธิบดีพิจารณาตัดสินเกี่ยวกับความเสียหายอย่างร้ายแรงจากการนำเข้า

หลังจากได้รับรายงานผลการไต่สวนจากคณะกรรมการแล้ว ประธานาธิบดีจะต้องพิจารณาตัดสินว่าจะให้มีการบรรเทาความเสียหายจากการนำเข้าหรือไม่ ซึ่งหากประธานาธิบดีตัดสินให้มีการบรรเทาความเสียหาย ภายในเวลา 60 วันหลังจากได้รับรายงานผลการไต่สวนจากคณะกรรมการที่ขึ้นชันว่ามีความเสียหายอย่างร้ายแรงจากการนำเข้า⁵⁴ ประธานาธิบดีจะต้องกระทำการตามความเหมาะสมและภายในอำนาจของเขา ซึ่งเขาคิดว่าจะทำให้อุตสาหกรรมภายในประเทศนั้นได้รับความสะดวกในการปรับตัวให้เข้ากับการแข่งขันกับสินค้านำเข้า และให้ผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจและสังคมมากกว่าค่าใช้จ่าย ซึ่งในการตัดสินว่าจะใช้วิธีการใดในการบรรเทาความเสียหายเพื่ออำนวยความสะดวกให้อุตสาหกรรมภายในประเทศในการปรับตัวให้เข้ากับการแข่งขันกับสินค้านำเข้านั้น ประธานาธิบดีจะต้องคำนึงถึง

---

⁵⁴ ระยะเวลา 60 วันดังกล่าวอาจจะมีการเปลี่ยนแปลงได้ หากภายในเวลา 15 วันหลังจากวันที่ประธานาธิบดีได้รับรายงานผลการไต่สวนจากคณะกรรมการแล้ว ประธานาธิบดีได้ขอข้อมูลเพิ่มเติมจากคณะกรรมการ (ซึ่งคณะกรรมการจะต้องให้ข้อมูลเพิ่มเติมนั้นแก่ประธานาธิบดีไม่ช้ากว่า 30 วันหลังจากวันที่ได้รับคำร้องขอข้อมูลเพิ่มเติมนั้น) ประธานาธิบดีจะต้องดำเนินการตามความเหมาะสมและภายในอำนาจของเขาภายในเวลา 30 วันหลังจากวันที่ได้รับรายงานเพิ่มเติมจากคณะกรรมการ (19 U.S.C. 2253 (a)(4) ภายใต้ The Trade Act of 1974 (ฉบับแก้ไขปี ค.ศ. 1994))

- 1) ข้อเสนอและรายงานของคณะกรรมการ
  - 2) ขอบเขตที่คนงานและบริษัทในอุตสาหกรรมภายในประเทศจะได้รับผลประโยชน์จากความช่วยเหลือด้านปรับตัวและโครงการอื่น ๆ
  - 3) ความพยายามในการปรับตัวให้เข้ากับการแข่งขันกับสินค้านำเข้าของอุตสาหกรรมภายในประเทศ
  - 4) ประสิทธิภาพของการบรรเทาความเสียหายเพื่ออำนวยความสะดวกในการปรับตัวให้เข้ากับการแข่งขันกับสินค้านำเข้า
  - 5) ผลกระทบต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศทั้งในระยะเวลาสั้น ๆ หรือระยะยาวหากมีการใช้มาตรการบรรเทาความเสียหาย
  - 6) ปัจจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจของประเทศสหรัฐอเมริกา รวมถึง (แต่ไม่จำกัดเฉพาะ) ข้อ 6.1 ถึงข้อ 6.3)
    - (6.1) ค่าใช้จ่ายทางเศรษฐกิจและสังคมที่ผู้เสียภาษี ประชาชน และคนงาน จะได้รับหากไม่มีการบรรเทาความเสียหายจากการนำเข้า
    - (6.2) ผลกระทบต่อผู้บริโภคและการแข่งขันของสินค้านั้นในตลาดภายในประเทศ
    - (6.3) ผลกระทบต่ออุตสาหกรรมและบริษัทในประเทศสหรัฐอเมริกา อันเนื่องมาจากการชดเชยค่าเสียหาย
  - 7) ปริมาณการนำเข้าสินค้าจากต่างประเทศที่มีผลกระทบต่อตลาดในประเทศสหรัฐอเมริกา
  - 8) วิธีการหลบเลี่ยงจากการใช้มาตรการซึ่งจะกำหนดเพื่อบรรเทาความเสียหายจากการนำเข้า
  - 9) ผลประโยชน์ต่อความมั่นคงของประเทศสหรัฐอเมริกา
  - 10) ปัจจัยต่าง ๆ ที่กำหนดให้คณะกรรมการพิจารณาตัดสิน ดังเช่น รูปแบบและปริมาณของการบรรเทาความเสียหายที่จะเป็นการป้องกัน หรือเยียวยาความเสียหาย หรือการคุกคามจนทำให้เกิดความเสียหายนั้น เป็นต้น
- เมื่อประธานาธิบดีพิจารณาถึงปัจจัยต่าง ๆ ตามที่กล่าวมาในข้อ 1 ถึงข้อ 10 แล้ว ประธานาธิบดีอาจจะ
- 1) ประกาศเพิ่ม หรือบังคับใช้ทางภาษีกับสินค้านั้น
  - 2) ประกาศเก็บภาษีในโควตากับสินค้านั้น

- 3) ประกาศเปลี่ยนแปลง แก๊ซ หรือกำหนดข้อจำกัดปริมาณการนำสินค้าเข้าประเทศสหรัฐอเมริกา
- 4) ค่าเงินมาตรการที่ใช้ในการปรับตัวหนึ่งมาตรการ หรือมากกว่านั้น รวมทั้งการให้ความช่วยเหลือด้านปรับตัวทางการค้า
- 5) เจริญตกลง และทำความตกลงกับประเทศต่าง ๆ เพื่อจำกัดการส่งออกของต่างประเทศ และการนำสินค้าของต่างประเทศเข้าสู่ประเทศสหรัฐอเมริกา
- 6) ประกาศวิธีการที่จำเป็นเพื่อจัดสรรปริมาณการนำสินค้าเข้าประเทศสหรัฐอเมริกา
- 7) เริ่มการเจรจากับต่างประเทศเพื่อแก้ไขปัญหากับสาเหตุหลักของการนำสินค้าเข้าประเทศสหรัฐอเมริกาในปริมาณที่เพิ่มขึ้น หรือเจรจาเกี่ยวกับการหลีกเลี่ยงจากความเสียหายอย่างร้ายแรง หรือการคุกคามจนทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรง
- 8) ขึ้นข้อเสนอทางกฎหมายต่อสภาCongress เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่อุตสาหกรรมภายในประเทศในการปรับตัวให้เข้ากับการแข่งขันกับสินค้านำเข้า
- 9) ใช้วิธีการอื่น ๆ ที่ประธานาธิบดีกระทำได้ตามกฎหมาย และเป็นวิธีที่ประธานาธิบดีพิจารณาเห็นว่าเหมาะสมและสามารถกระทำได้ และ
- 10) ดำเนินการตามที่กล่าวมาในข้างต้นตามที่เห็นสมควร

ขั้นตอนที่ 2 ประธานาธิบดีส่งคำตัดสินให้แก่สภาCongress

เมื่อประธานาธิบดีตัดสินแล้ว ประธานาธิบดีจะต้องส่งคำตัดสินของเขาให้แก่สภาCongress ซึ่งหากประธานาธิบดีตัดสินให้บรรเทาความเสียหายโดยใช้วิธีการบรรเทาความเสียหายที่แตกต่างจากวิธีการที่คณะกรรมการเสนอ ประธานาธิบดีจะต้องระบุถึงเหตุผลของความแตกต่างนั้น หรือในกรณีที่ประธานาธิบดีตัดสินว่า ไม่ให้มีการบรรเทาความเสียหายจากการนำเข้านั้น ประธานาธิบดีจะต้องระบุถึงเหตุผลว่า ทำไมจึงตัดสิน ไม่ให้มีการบรรเทาความเสียหายนั้น⁵⁵

⁵⁵ 19 U.S.C. 2253 (b) ภายใต้ The Trade Act of 1974 (ฉบับแก้ไขปี ค.ศ. 1994)

ขั้นตอนที่ 3 การลงมติของสภาCongress

คำตัดสินของประธานาธิบดีที่ส่งไปยังสภาCongressนั้น หากประธานาธิบดีตัดสินให้ใช้วิธีการบรรเทาความเสียหายแตกต่างจากวิธีการที่คณะกรรมการเสนอ หรือกรณีที่ประธานาธิบดีตัดสินไม่ให้มีการบรรเทาความเสียหายนั้น สภาCongressมีอำนาจลงมติไม่ยอมรับคำตัดสินของประธานาธิบดีได้ โดยสมาชิกเสียงข้างมากของสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภาลงมติให้มีการบรรเทาความเสียหายตามข้อเสนอของคณะกรรมการ และมีมติไม่เห็นชอบกับวิธีการบรรเทาความเสียหายของประธานาธิบดี หรือคำตัดสินของประธานาธิบดีภายในเวลา 90 วันนับจากวันที่คำตัดสินของประธานาธิบดีส่งไปยังสภาCongress เช่นนี้ ข้อเสนอและวิธีการบรรเทาความเสียหายของคณะกรรมการจะต้องมีผลใช้บังคับ⁵⁶ โดยภายในเวลา 30 วันหลังจากวันที่มีการลงมติของสภาCongress ประธานาธิบดีจะต้องประกาศให้มีการบรรเทาความเสียหายตามข้อเสนอของคณะกรรมการ⁵⁷

นอกเหนือจากที่กล่าวมาทั้งหมดในข้างต้น มาตรา 203 นี้ ยังได้กำหนดข้อจำกัดในการบรรเทาความเสียหายไว้ว่า ในการประกาศให้มีการบรรเทาความเสียหายโดยวิธีการเพิ่ม หรือบังคับใช้ทางภาษี (ไม่ว่าจะเป็นการประกาศตามการพิจารณาตัดสินของประธานาธิบดีเอง หรือตามมติของสภาCongress) ห้ามเพิ่มภาษี หรือบังคับใช้ทางภาษีในอัตราที่มากกว่า 50%ตามมูลค่าสินค้า ซึ่งเกินกว่าอัตราที่มีอยู่ในช่วงที่มีการใช้มาตรการนั้น (ถ้ามี) หรือในกรณีที่มีการประกาศให้ใช้วิธีการจำกัดปริมาณการนำเข้า (ไม่ว่าจะเป็นการประกาศตามการพิจารณาตัดสินของประธานาธิบดีเอง หรือตามมติของสภาCongress) จะต้องอนุญาตให้นำเข้าสินค้าตามปริมาณ หรือมูลค่าที่ไม่น้อยกว่าอัตราเฉลี่ยของปริมาณ หรือมูลค่าของสินค้าที่ได้นำเข้าประเทศสหรัฐอเมริกาในช่วง 3 ปีก่อนหน้านี้ เว้นแต่ประธานาธิบดีพบว่า การนำเข้าในปริมาณ หรือมูลค่าที่แตกต่างออกไปจากช่วง 3 ปีก่อนหน้านี้มีเหตุผลเพื่อป้องกันหรือเยียวยาความเสียหายอย่างร้ายแรง ซึ่งระยะเวลาในการบรรเทาความเสียหายนั้นจะต้องไม่เกิน 4 ปี แต่ระยะเวลาดังกล่าวอาจจะขยายออกไปได้ ถ้าประธานาธิบดีพิจารณาเห็นว่า การขยายระยะเวลานั้นเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อป้องกัน หรือเยียวยาความเสียหายอย่างร้ายแรง และ

⁵⁶ 19 U.S.C. 2253 (c) ภายใต้อันตรา 1974 (ฉบับแก้ไขปี ค.ศ. 1994)

⁵⁷ 19 U.S.C. 2253 (d) ภายใต้อันตรา 1974 (ฉบับแก้ไขปี ค.ศ. 1994)

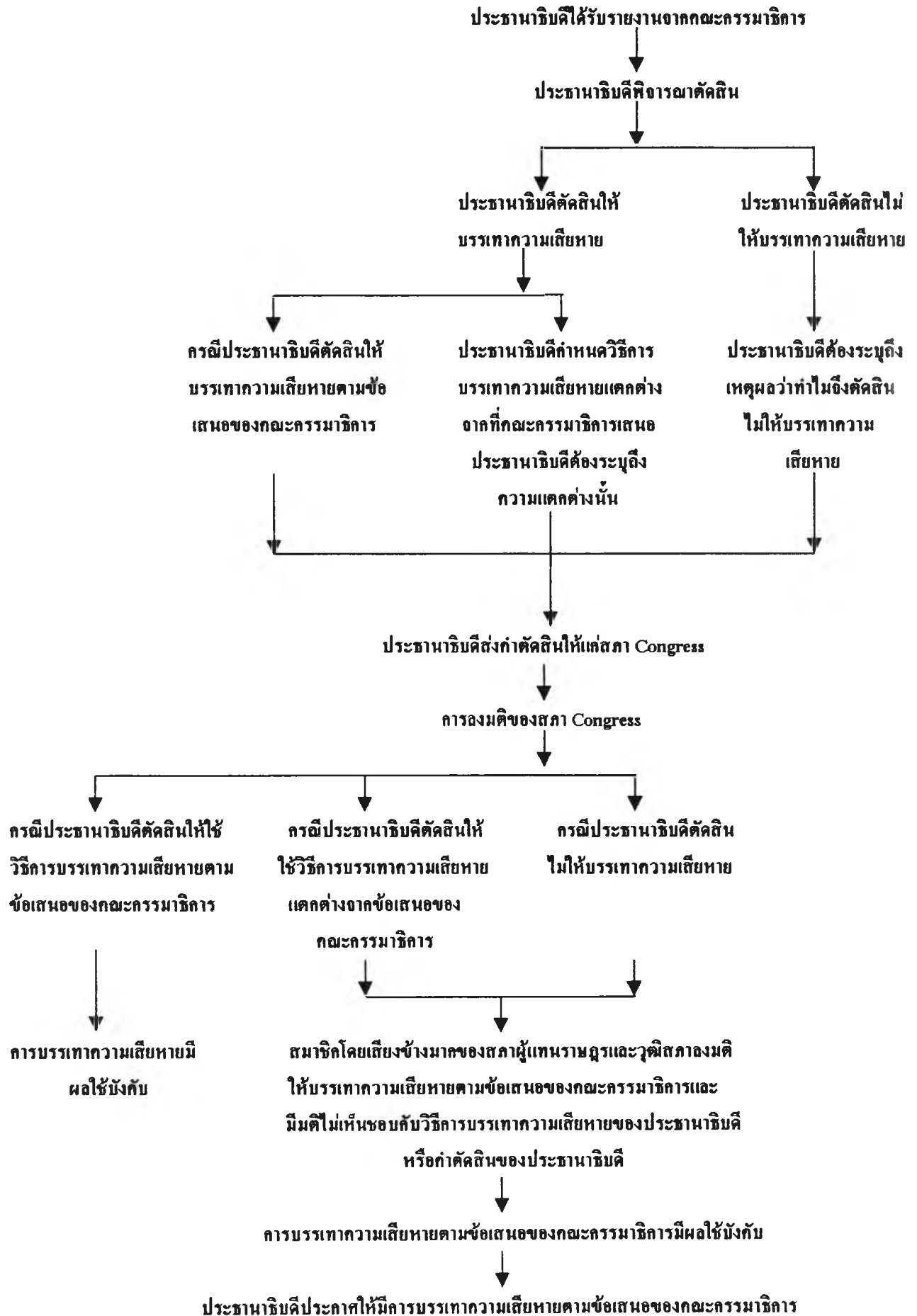
มีหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่า อุตสาหกรรมภายในประเทศกำลังปรับตัวให้เข้ากับการแข่งขันกับสินค้านำเข้า ทั้งนี้ ระยะเวลาในการบรรเทาความเสียหายทั้งหมด (รวมถึงช่วงเวลาที่มีการขยาย) อาจจะไม่เกิน 8 ปี⁵⁸

---

⁵⁸ 19 U.S.C. 2253 (e) ภายใต้ The Trade Act of 1974 (ฉบับแก้ไขปี ค.ศ. 1994)

มาตรา 203 ภายใต้ The Trade Act of 1974 (ฉบับแก้ไขปี ค.ศ.1994)
 การดำเนินการของประธานาธิบดีหลังจากการพิจารณาตัดสินเกี่ยวกับความเสียหายอย่างร้ายแรง

ง) มาตรา 204 ว่าด้วยเรื่องการตรวจสอบ การเปลี่ยนแปลง และการสิ้นสุดการบรรเทาความเสียหาย

เนื้อหาของมาตรานี้แบ่งออกเป็น 4 เรื่อง เรื่องที่ 1 กล่าวถึง การตรวจสอบการบรรเทาความเสียหายในขณะที่ยังมีการบรรเทาความเสียหาย เรื่องที่ 2 กล่าวถึง การลด การเปลี่ยนแปลง การสิ้นสุดการบรรเทาความเสียหาย เรื่องที่ 3 กล่าวถึง การขยายระยะเวลาในการบรรเทาความเสียหาย เรื่องที่ 4 กล่าวถึง การประเมินประสิทธิภาพของการบรรเทาความเสียหาย ซึ่งแบ่งออกเป็นขั้นตอนได้ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การตรวจสอบ

ตราบไคที่การบรรเทาความเสียหายยังมีผลใช้บังคับ คณะกรรมาธิการจะต้องตรวจสอบพัฒนาการของอุตสาหกรรมภายในประเทศ รวมถึง ความก้าวหน้าและความพยายามในการปรับตัวเพื่อให้เข้ากับการแข่งขันกับสินค้านำเข้าของคณงานและบริษัทในอุตสาหกรรมภายในประเทศ และหากมีการบรรเทาความเสียหายในช่วงแรกเป็นระยะเวลามากกว่า 3 ปี หรือหากมีการขยายระยะเวลาในการบรรเทาความเสียหายมาเป็นระยะเวลามากกว่า 3 ปี คณะกรรมาธิการจะต้องส่งรายงานผลการตรวจสอบการพัฒนาของอุตสาหกรรมภายในประเทศ รวมถึง ความก้าวหน้าและความพยายามในการปรับตัวให้เข้ากับการแข่งขันกับสินค้านำเข้าของคณงานและบริษัทในอุตสาหกรรมภายในประเทศนั้นให้แก่ประธานาธิบดีและสภาCongress ไม่ช้ากว่าวันที่เป็นช่วงครั้งแรกของช่วงเวลาเริ่มต้นที่มีการบรรเทาความเสียหาย อย่างไรก็ตาม ก่อนที่คณะกรรมาธิการจะขึ้นรายงานดังกล่าวให้ประธานาธิบดีและสภาCongress คณะกรรมาธิการจะต้องจัดทำประชาพิจารณ์ ซึ่งกลุ่มที่มีส่วนได้เสียจะต้องมีโอกาสดำเนินการแสดงความคิดเห็น แสดงหลักฐาน⁵⁹

⁵⁹ 19 U.S.C. 2254 (a) ภายใต The Trade Act of 1974 (ฉบับแก้ไขปี ค.ศ. 1994)

ขั้นตอนที่ 2 การลด การเปลี่ยนแปลง และการสิ้นสุดการบรรเทาความเสียหาย

การบรรเทาความเสียหายอาจจะถูกลด เปลี่ยนแปลง หรือสิ้นสุดการใช้ได้โดยการพิจารณาตัดสินของประธานาธิบดี (แต่การลด การเปลี่ยนแปลง หรือการสิ้นสุดการใช้ดังกล่าวต้องไม่เกิดขึ้นก่อนที่ประธานาธิบดีจะได้รับรายงานจากคณะกรรมการ) ซึ่งเกิดขึ้นได้เมื่อ

1) ประธานาธิบดีตัดสินว่า อุตสาหกรรมภายในประเทศไม่มีความพยายามเพียงพอในการปรับตัวให้เข้ากับการแข่งขันกับสินค้านำเข้า หรือสถานการณ์ทางเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงไป ทำให้ประสิทธิภาพในการบรรเทาความเสียหายต้องเสื่อมถอย ซึ่งสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปนั้นเป็นเหตุผลที่ทำให้ต้องมี การลด การเปลี่ยนแปลง หรือสิ้นสุดการบรรเทาความเสียหาย (ซึ่งในการตัดสินดังกล่าว ประธานาธิบดีต้องพิจารณา รายงาน หรือคำแนะนำของคณะกรรมการ และถามคำแนะนำจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานก่อน) หรือ

2) ประธานาธิบดีตัดสินว่า อุตสาหกรรมภายในประเทศได้ปรับตัวให้เข้ากับการแข่งขันกับสินค้านำเข้าแล้ว (เป็นกรณีที่มีผู้แทนโดยเสียงข้างมากของอุตสาหกรรมภายในประเทศยื่นคำร้องต่อประธานาธิบดีเพื่อขอให้ลด เปลี่ยนแปลง หรือสิ้นสุดการบรรเทาความเสียหาย)⁶⁰

อย่างไรก็ตาม การบรรเทาความเสียหายนั้นอาจจะมีการขยายระยะเวลาในการใช้ได้ หากในช่วงเวลา 6 – 9 เดือนก่อนวันที่การบรรเทาความเสียหายจะสิ้นสุดลง ประธานาธิบดี หรือผู้แทนของอุตสาหกรรมภายในประเทศได้ยื่นคำร้องเพื่อขอขยายระยะเวลาในการบรรเทาความเสียหายต่อคณะกรรมการ เช่นนี้ คณะกรรมการจะต้องไต่สวนว่า การขยายระยะเวลาในการบรรเทาความเสียหายเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อป้องกัน หรือเยียวยาความเสียหายอย่างร้ายแรงหรือไม่ และมีหลักฐานว่า อุตสาหกรรมภายในประเทศกำลังปรับตัวให้เข้ากับการแข่งขันกับสินค้านำเข้าหรือไม่ ซึ่งในการไต่สวนนี้ จะรวมถึงการประกาศเรื่องการเริ่มขยายระยะเวลาในการบรรเทาความเสียหายลงในFederal Register และจะต้องจัดทำประชาพิจารณ์ โดยให้ผู้ที่มีส่วนได้เสีย และผู้บริโภครที่มีส่วนได้เสียได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็น แสดงหลักฐาน รวมทั้งโอกาสที่จะให้คำตอบต่อการนำเสนอของฝ่ายอื่น ๆ จากนั้น คณะกรรมการจะต้องส่งรายงานผลการไต่สวนและคำตัดสินดัง

⁶⁰ 19 U.S.C. 2254 (b) ภายใต้ The Trade Act of 1974 (ฉบับแก้ไขปี ค.ศ. 1994)

กล่าวให้แก่ประธานาธิบดีภายในเวลาไม่ช้ากว่า 60 วันก่อนที่การบรรเทาความเสียหายนั้นจะสิ้นสุดลง เว้นแต่ประธานาธิบดีจะกำหนดวันที่แตกต่างกันออกไป⁶¹

ขั้นตอนที่ 3 การประเมินประสิทธิภาพของการบรรเทาความเสียหาย

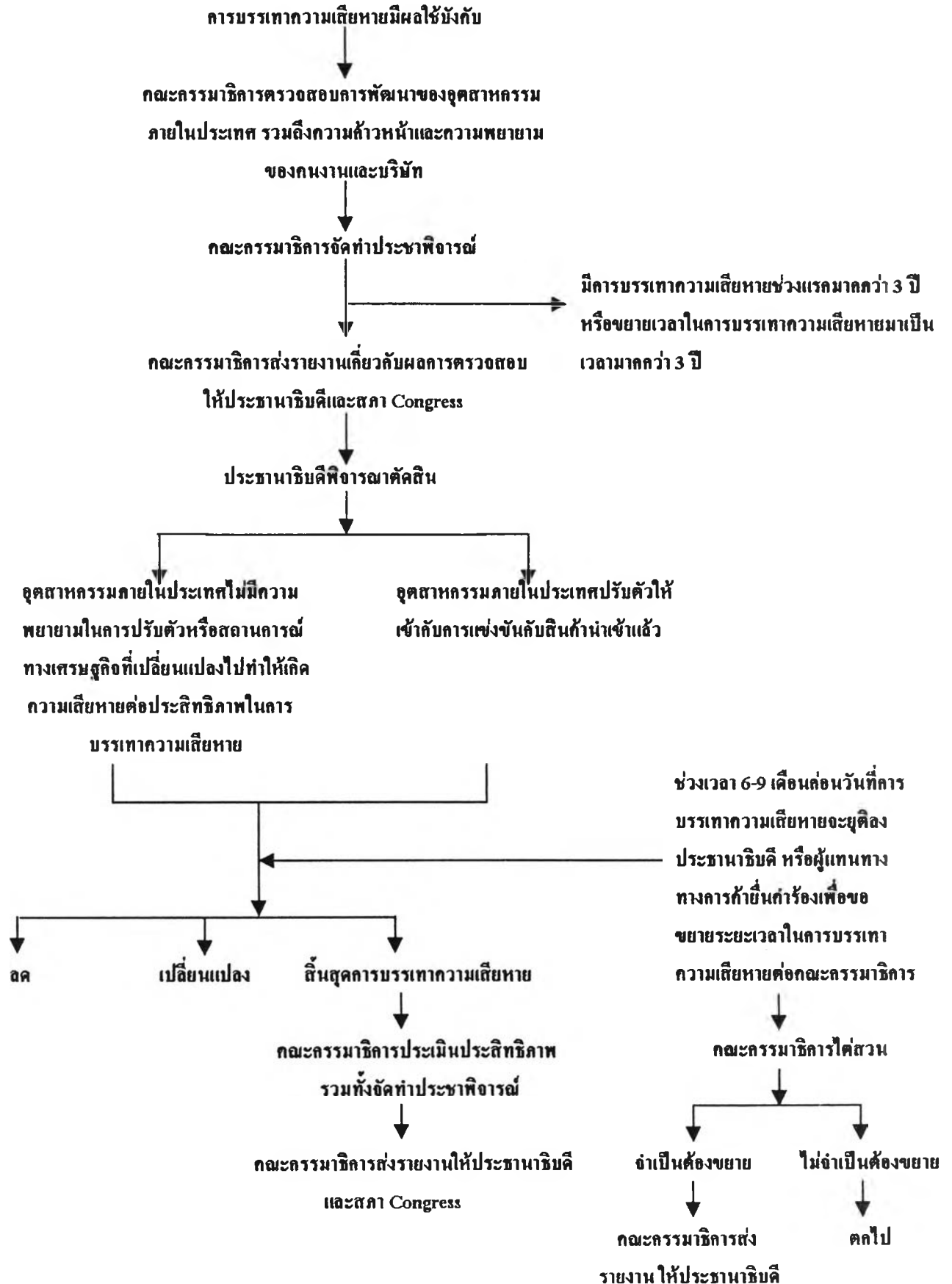
หลังจากยุติการบรรเทาความเสียหายแล้ว คณะกรรมาธิการจะต้องประเมินประสิทธิภาพของการบรรเทาความเสียหายในการอำนวยความสะดวกให้อุตสาหกรรมภายในประเทศในการปรับตัวให้เข้ากับการแข่งขันกับสินค้านำเข้าตามเหตุผลที่กำหนดไว้ในรายงานของประธานาธิบดี ซึ่งได้ส่งให้สภาCongressแล้ว โดยในระหว่างที่มีการประเมินประสิทธิภาพของการบรรเทาความเสียหายนั้น คณะกรรมาธิการจะต้องจัดทำปะชาพิจารณาเกี่ยวกับประสิทธิภาพของการบรรเทาความเสียหาย โดยกลุ่มที่มีส่วนได้เสียทั้งหมดจะต้องมีโอกาสรับฟัง และแสดงหลักฐานหรือพยาน จากนั้น คณะกรรมาธิการจะต้องส่งรายงานเกี่ยวกับการประเมินดังกล่าวให้แก่ประธานาธิบดี และสภาCongressภายในเวลาไม่ช้ากว่า 180 วันหลังจากวันที่สิ้นสุดการบรรเทาความเสียหายนั้น⁶²

---

⁶¹ 19 U.S.C. 2254 (c) ภายใต้ The Trade Act of 1974 (ฉบับแก้ไขปี ค.ศ. 1994)

⁶² 19 U.S.C. 2254 (d) ภายใต้ The Trade Act of 1974 (ฉบับแก้ไขปี ค.ศ. 1994)

มาตรา 204 ภายใต้ The Trade Act of 1974 (ฉบับแก้ไขปี ค.ศ. 1994)
การตรวจสอบ การเปลี่ยนแปลง และสิ้นสุดการบรรเทาความเสียหาย

จากเนื้อหาที่กล่าวมาทั้งหมดในหัวข้อ 3.2 นี้ จะเห็นได้ว่าเนื้อหาของบทบัญญัติในมาตรา 201-203 ภายใต้ The U.S. Trade Act of 1974 แตกต่างจากเนื้อหาของบทบัญญัติใน มาตรา 201-204 ภายใต้ The Trade Act of 1974 (ฉบับแก้ไขปี ค.ศ. 1994) เนื่องจาก มาตรา 201-203 ภายใต้ The U.S. Trade Act of 1974 บัญญัติขึ้นมาภายหลังจากที่มีมาตรการปกป้องภายใต้ GATT 1947 ในขณะที่มาตรา 201-204 ภายใต้ The Trade Act of 1974 (ฉบับแก้ไขปี ค.ศ. 1994) บัญญัติขึ้นมาภายหลังจากที่มีความตกลงว่าด้วยเรื่องมาตรการปกป้องภายใต้ WTO ซึ่งช่วงเวลาที่แตกต่างกันนี้จะ เป็นประโยชน์ในการวิเคราะห์ต่อไปในบทที่ 4 ว่า มาตรการปกป้องภายใต้ GATT 1947 มีช่องโหว่ ให้ประเทศสหรัฐอเมริกาบัญญัติกฎหมายภายในประเทศ (ซึ่งหมายถึง มาตรา 201-203 ภายใต้ The Trade Act of 1974) เพื่อใช้ในเชิงบิดเบือนทางการค้าได้หรือไม่ และความตกลงว่าด้วยเรื่องมาตรการปกป้องภายใต้ WTO มีช่องโหว่ให้ประเทศสหรัฐอเมริกาบัญญัติกฎหมายภายในประเทศ (ซึ่งหมายถึง มาตรา 201-204 ภายใต้ The Trade Act of 1974 (ฉบับแก้ไขปี ค.ศ. 1994)) เพื่อใช้ในเชิงบิดเบือนทางการค้าได้หรือไม่